

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ι'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1932

ΑΡΙΘ. 51-52

ΜΕΓΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ

Ἡ κατὰ σάρκα Γέννησις τοῦ προαιωνίου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ «ὁμολογουμένως» μυστήριον μέγα καὶ παράδοξον: ὁμολογουμένως—ἔγραφεν ὁ ἀπ. Παῦλος πρὸς τὸν Τιμόθεον—μέγα ἐστὶ τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον· Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί... ἢ δὲ Ἐκκλησία ἀνέκαθεν ἐν ἐκπλήξει καὶ θαυμασῶ φάλλει κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς εορτῆς «μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον».

Καὶ εἶνε τὸ μυστήριον τοῦτο «μέγα» διὰ τὸ ἐξόχως θαυμαστόν τοῦ ὑπερφυσικοῦ γεγονότος τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου· ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐκένωσεν ἑαυτὸν μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοίωματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτόν... «Κεκένωκεν ἑαυτόν—λέγει Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας—οὐκ ἄβουλήτως, ἀλλ' ἐθελοντής ὁ μονογενῆς Υἱὸς γέγονεν ἄνθρωπος», ὥστε ἐν τοῖς τῆς ἀνθρωπότητος μέτροις ἑαυτὸν καθεῖναι, ἐνφ δὲ «κεκένωτο πᾶσα υἱοτική ὑπόστασις ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ αὐτῶν τῶν πατριῶν κόλπων», ἢ θεότης αὐτοῦ ἐν Χριστῷ συνέβη καὶ γέγονεν οἰστή, ἀφοῦ ἐν αὐτῷ κατέκησε «πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς».

Αὕτη «ἢ ἀπόρητος Θεοῦ κατάβασις» πρὸς τὸν ἄνθρωπον, γενομένη ἐξ ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς αὐτόν καὶ κατὰ τρόπον κείμενον ἔξω τῆς φυσικῆς τῶν ἀνθρωπίνων τάξεως καὶ ὑπὲρ αὐτήν, ἀποτελεῖ ἀναντιρρήτως μέγα μυστήριον, μοναδικὸν θαῦμα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος. Μέγα διὰ τὴν προέλευσιν: «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκε», λέγει ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης· μέγα, ὡς θαυμαστή πλήρωσις παλαιωτάτων προφητειῶν, κορυφωθεισῶν εἰς τὴν λεπτομέρειαν τῆς τοῦ Ἡσαΐου προφητείας περὶ τῆς ἐκ παρθένου γεννήσεως τοῦ Ἐμμανουήλ· μέγα, διὰ τὸν τρόπον τῆς συντελέσεως, τὸ μὲν διότι «Θεὸς ἐφανερώθη ἐν

σαρκί», τὸ δὲ διότι ἡ φανέρωσις ἐγένετο κατὰ μοναδικὸν γεννήσεως τρόπον, ἐφ' ὅσον ὁ τεχνεὺς ἐσαρκώθη ἀπόρως ἐκ παρθένου κόρης, ἦν καὶ μετὰ τὸν τόκον ὁ τεχνεὺς Λόγος κατέτεχεν ἀτήματον, γνωρίζομένην ὡς Θεοτόκον ἅμα καὶ Παρθενομήτορα· τέλος δὲ μέγα καὶ διὰ τὸν σκοπὸν τῆς ἐνανθρωπήσεως, διότι «ὁ Θεὸς ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ», ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν, εἰς ἣν προώρισεν ἡμᾶς «κατὰ τὴν εὐδοσίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ», ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, καὶ ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων, κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ». Διὰ τοῦτο, ἀκριβῶς, τὸ δόγμα τῆς θείας ἐνσαρκώσεως ἀποτελεῖ οὐσιωδέστατον ἄρθρον τῆς χριστιανικῆς πίστεως· εἶνε ἡ οὐσία καὶ ἡ βάσις τοῦ δόγματος τῆς ἐν Χριστῷ τελείας καὶ ὀριστικῆς ἀπολυτρώσεως καὶ ἡ δικαίωσις τοῦ ἀπολύτου χαρακτήρος τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἐφ' ὅσον ἐν τῇ προσδευτικῇ ἀποκαταστάσει τῶν μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων σχέσεων ἢ ἐνσάρκωσις ἀποτελεῖ τὸ τελευταῖον ὀριστικὸν καὶ κατακλειστικὸν στάδιον, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς καὶ ὁ ἄνθρωπος ἠνώθησαν μονίμως κατὰ τὸν στενότερον τρόπον, ὥστε ἡ τοῦ πρώτου πρὸς τὸν δεῦτερον ἀποκάλυψις νὰ ἦνε πλήρης καὶ τελεία.

Ἄλλ' εἶνε καὶ «παράδοξον» τὸ μυστήριον τοῦτο τῆς θείας ἐνσαρκώσεως διὰ τὸν ἀνθρωπίνως αἰγιῶ καὶ ξένον καὶ ἀπροσδόκητον τρόπον τῆς τοιαύτης πρὸς τὰ ἀνθρώπινα συγκαταβάσεως τοῦ Θεοῦ. Ἐφ' ὅσον δῆλα διὸ ὁ προσδοκώμενος ἦτο ὁ ἐπηγγεμένους Μεσσίας, καὶ διὸ ὁ Ὑἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ κατερχόμενος ἐκ τῶν οὐρανῶν, ἢ εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς κατάβασις αὐτοῦ οὐ μόνον δὲν ἐγένετο θεοπρεπῆς, «μετὰ παρατηρήσεως», ἀλλ' ὡς πᾶν τὸ ἄντικθον, κατὰ τρόπον ἀσυνηδέστατον καὶ ἀπροσδόκητον: ὄλωσ ἀπαρατηρήτως, ἄνευ δόξης καὶ ἐξουσίας, ἐν ταπεινότητι ἀφανείᾳ: ὁ Ἐμμανουήλ ἐγεννήθη ἐν

σπηλαίῳ ἀγνώστῳ ἔξω ἀσήμου πινός χωρίου, κατεκλίθη ἐν φάτνῃ «διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι», οἱ πρῶτοι δ' ἐπισκεφθέντες τὸν τεχθέντα «Σωτῆρα Χριστὸν Κύριον» ἦσαν ταπεινοὶ τινες ποιμένες, κατὰ σύμπτωσιν ἀγραυλοῦντες ἐκεῖ που πλησίον ὡς φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν ποιμνὴν αὐτῶν. Ἐν τούτοις τὸ ἐπ' Ἰσῆς «ὁμολογουμένως κατὰ ἄνθρωπον ἕξενον καὶ παράδοξον τοῦ μυστηρίου τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καθ' ὃ ὁ μὲν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἑαυτὸν μὲν ἐξένωσε κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἀνέδειξε δὲ οὐρανὸν τὸ σπήλαιον, θρόνον χειρουβιζὸν τὴν Παρθένον καὶ τὴν φάτνην χωρίον ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεός. ἐπέχει βαθυτάτην προνοιακὴν σημασίαν. Διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις διδασκόμεθα ἀπὸ τῆς ἐν «μορφῇ δούλου» φανερώσεως τοῦ Θεοῦ πῶς τὴν ἀγαθοῦσαν εἰς ἀπόλειαν ἀλαζονείαν τοῦ Ἀδάμ δέον νὰ ἀντικαταστήσῃ ἡ σῴτειρα διακονοῦσα ταπεινοφροσύνη, πῶς πρόσκαιρα εἶνε αἱ λάμπεις τῆς πολυτελείας τῶν ἀνθρωπίνων μεγάρων, πῶς τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ εἶνε τὰ ἀνώτερα τῶν κοινωνικῶς διακεκοιμένων σοφῶν καὶ ἐνδόξων πλουσίων καὶ πῶς θὰ ἦτο ὀλεθριῶς ἐκτυφλωτικὴ ἡ λάμψις τῆς θεότητος ἀκτινοβολοῦσα ὅλον αὐτῆς τὸ φῶς εἰς τοὺς ἀσθενεῖς τῆς ἀνθρωπότητος ὀφθαλμούς· πῶς δέ, τέλος, ἡ ἐκ τῆς ἀποτόμου, ἀπλέτου καὶ καταπληττούσης θείας ἀποκαλύψεως εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν πίστις θὰ ἔχανε τὴν ἀξίαν τῆς.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ τὴν ὑψίστην προᾶξιν τῆς ὑψίστης ἀγάπης ὡς ἀγάπης αὐτοκενουμένης ἐν αὐτοθυσίᾳ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου παρακινεῖ πάντα χριστιανὸν νὰ φιλοσοφήσῃ ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ τελευταίου καὶ νὰ κινήθῃ εἰς ἀνάλογον πρὸς τὸν πλησίον διαγωγὴν. Εἰς τὴν τοιαύτην φιλοσοφίαν μᾶς κινεῖ καὶ αὐτὴ ἡ θέσις τῆς μεγάλης τῶν Χριστουγέννων ἐορτῆς εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Διότι, περὶ τὸ τέρας τοῦτο εὐρισκόμενοι, ἀγόμεθα οἴονεὶ κατ' ἀνάγκην ἐσωτερικὴν πρὸς μίαν ἀνασκόπησιν τοῦ λήγοντος ἔτους, ἐκ τῆς ὁποίας δοκιμάζομεν ἐφ' ἑστέος βαθεῖαν μελαγχολίαν διότι τοῦτο ὑπῆρξεν εἰς τὸ ἔπαχρον λυπηρὸν ἀπὸ πάσης ἐπόψεως. Τὰ «Χριστούγεννα» εἶνε ἐορτὴ

ἀναμνηστικὴ τοῦ εὐαγγελίου τῆς χαρᾶς, διότι «ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο», ἡ ἀλήθεια μὲν ὡς ἡ ἀληθὴς καὶ πλήρης καὶ τελεία ἐν Χριστῷ θεογονωσία—ὅσον τοῦλάχιστον ἐγγυρεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον—ἡ δὲ χάρις ὡς δύναμις ἀνεγέρσεως καὶ ἀναστάσεως πρὸς τὴν ἀνορθὴν ἡμῶν τεινομένην σῴτειρα χεῖρα. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν τὴν μακρὰν νύκτα τῆς εἰς τὴν ἁμαρτίαν δουλείας διεδέχθη ἡ εὐάγγελος ἡμέρα τῆς διὰ τῆς θείας ἐνσάρκώσεως ἀπολυτρώσεως, ἅς μὴ ἀπολέσωμεν τὴν αἰσιόδοξον πεποιθήσιν ὅτι τὴν νύκτα τῆς καθ' ὅλον τὸ ἔτος δοκιμασίας ἡμᾶς κρίσεως, πρὸ πάντων τῆς ψυχικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς, θὰ διαδεχθῇ ἡ ἡὺς τῆς χαρμοσύνου ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ φοβίσαντος ἡμᾶς σκότους. Ἄν πρέπει νὰ ἀποβάλωμεν τὴν ἐλπίδα ὅτι τὴν νύκτα θὰ διαδεχθῇ ἡ ἡμέρα, καὶ ἄρα ὅτι μετὰ τὴν περίοδον τῆς δεινῆς δοκιμασίας θὰ ἀκολουθήσῃ ἡ ἀνατολὴ τῆς ἀναψυχῆς καὶ τοῦ θάρρους ἡ ἐπάνοδος.

Ἄλλ' ἡ ἡμέρα τῆς Γεννήσεως τοῦ Ἐμμανουὴλ εἶνε ἅμα καὶ ἡμέρα τῶν χαρμοσύνων γενεθλίων τοῦ παιδίου τῆς πτωχείας. Ὁ Κύριος ἡμῶν—λέγει ὁ ἀπ. Παῦλος—δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὢν, ἵνα ἡμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτίσῃτε. Ἡ σκέψις αὕτη ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν Χριστουγέννων πρέπει νὰ ἀποτελῇ τὸ κέντρον τῶν διαλογισμῶν μας, μάλιστα κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῶν μικρῶν ἀντιθέσεων μεταξὺ τῆς θλιβερᾶς πτωχείας καὶ τῆς πολυτελοῦς ἀγορᾶς καὶ προσφορᾶς παντοίων δώρων, τῆς στυγνῆς στερήσεως καὶ τῶν πολυταλάντων ἀπολαύσεων, — ἀντιθέσεων, αἵτινες εἶνε τελείως ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὴν μυστικὴν ἔννοιαν τοῦ γεγονότος τῆς Βηθλεέμ. Ἐκατομμύρια ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων στεροῦνται τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ἦνε κληρὸς πάντων ἐκείνων δι' οὓς ἐπτώχευσεν ὁ Χριστός, καὶ αἱ ἡμέραι αὐταὶ ἀποτελοῦν τὴν καλύτεραν εὐκαιρίαν ὅπως οἱ ἔχοντες πτωχεύσουν ὀλίγον διὰ νὰ πλουτίσουν πολὺ οἱ ἐστερημένοι, ὅπως ἔξανθήσῃ ἡ χριστιανικὴ φιλανθρωπία ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀναμνήσεως Ἐκείνου. Ὅστις ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἐν φάτνῃ μεταξὺ ἀλόγων καὶ τὸν ἀφῆκε γυμνὸς μεταξὺ δύο ληστῶν.

Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε! Συλλάβωμεν τοῦ μυστηρίου τὸ μέγεθος· εἰσέλθω-

μεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ παραδόξου γεγονότος καὶ συμπλοχεύσασθαι μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ἵνα εἰς ὅσον τὸ δυνατόν εὐφρόνως ἀετῖνα ἀπλωθῇ ἢ ἐπὶ τῇ μεγάλῃ εὐφροῇ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνθρώπινη χαρὰ.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

ΠΕΡΙ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΕΔΡΑΣ ΙΕΡΑΤΙΚΩΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΩΝ*

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου 5110 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Δημοσίου Λογιστικοῦ Διατάξεων» προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ἰπουργοῦ ἐκτελοῦντες τὴν κατὰ τὴν Μ. συνεδρίαν τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1932 ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Ἰπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 824 ἐ. ε. ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

Τὰ ὑπὲρ τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ νόμου 5142 ὀριζόμενα Ἱερατικά Φροντιστήρια ἀνώτερα καὶ κατώτερα θὰ λειτουργήσιν ἐφεξῆς παρὰ τῆ Ἱερατικῆ Σχολῆς Κορίνθου (τὰ μέχρι τοῦδε λειτουργοῦντα παρὰ τῆ Ριζαρείου Σχολῆς) καὶ παρὰ τῆ Ἱεροδιδασκαλείου Βελλάς (τὰ ὀριζόμενα ὅπως λειτουργήσονται παρὰ τῆ Σχολῆς Ἁγίας Ἀναστασίας) ἀνευ τῆς ὑπὲρ τοῦ ἀρθρου 6 τοῦ νόμου 5142 ὀριζομένης εἰς βάρος τοῦ προσημοῦ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ἐπιχορηγήσεως.

Εἰς τὰ ὡς ἀνω Φροντιστήρια θὰ διδάσκωσιν ὑποχρεωτικῶς ὁ Διευθυντής καὶ οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν παρ' αἷς ταῦτα λειτουργοῦσι πρὸς συμπλήρωσιν τῶν κεναντισμένων ὡρῶν διδασκαλίας ἐκάστου ἄνευ τινὸς ἐπιδόματος εἰς βάρος τοῦ κρατικοῦ Προϋπολογισμοῦ.

Αἱ προθεσμίαι πρὸς ἐγγράφην εἰς τὰ ὡς ἀνωτέρω φροντιστήρια καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων ἐν αὐτοῖς κατὰ τὸ ἀρξάμενον σχολικόν ἔτος 1932—1933 καθορισθήσονται δι' Ἰπουργικῆς πράξεως.

Αἱ περὶ ἀποζημιώσεων καὶ ἐπιδομάτων κλπ. διατάξεις τοῦ ἀρθρου 6 τοῦ Νόμου 5142 οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος.

Εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἱεροσχευμάτων Ἰπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος. οὐτινος ἡ ἐσχὺς ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Δεκεμβρίου 1932.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΖΑΪΜΗΣ
 Οἱ Ἰπουργοί

Ἐπὶ τῆς Παιδείας κλπ. Ἰπὸ τῶν Οἰκονομικῶν Ἰπουργῶν
 Δ. ΚΑΤΖΙΣΚΟΣ Μ. ΕΥΑΛΛΗΘΟΣ

* Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως, τεύχ. πρῶτον, ἀριθμὸς 425, τῆς 9 Δεκεμβρίου 1932.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Ἰδρύθη πρὸ τινος χρόνου ὑπὸ διαπρεπῶν ἀνδρῶν «Χριστιανικῆ Κοινωνικῆ Ἐνωσεως» σκοπὸν ἔχουσα νὰ διδάξῃ τὰς ἀληθεῖς χριστιανικὰς ἀρχὰς ἐν σχέσει πρὸς τὸ κοινωνικὸν ζήτημα τὸ ὅποιον εἴπερ ποσὲ, ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ ἠγγέθη, ἀπειλητικῶς. Ἰπάρχουν οἱ ζητούντες νὰ λύσουν τὰ κοινωνικὰ προβλήματα μετὰ τῆς θεωρίας τοῦ Καρόλου Μάρξ καὶ νὰ ἐφαρμόσουν τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ, καταργοῦντες τὴν θρησκείαν καὶ τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς ἀνευ τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ ζῆσι κοινωνία καὶ ἔθνος καὶ νὰ προσδεύσῃ. Ἡ θρησκεία θεοδαιῶς ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς, ἥτις εἶνε ἀσύγκριτον ὅσον ἀνωτέρα τοῦ σώματος. ἀλλ' οὐδέποτε εἶνε ἀδιάφορα καὶ πρὸς τὸ σῶμα καὶ τὰ παντοῖα κοινωνικὰ ζητήματα. Ἡ ἀληθῆς εὐσέβεια ἀποβλέπει καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς παρούσης ζωῆς, ἥτις εἶνε προπαρασκευὴ καὶ στάδιον ἐργασίας διὰ τὴν μέλλουσαν. «Θαυμαστὸν φαινόμενον», ἔλεγεν ὁ πολὺς Μοντεσκιέ. «ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἥτις, ἐνθ' κυρίως ἀποβλέπει εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ, θεμελιεῖ ταύτην καὶ ἐν τῇ παρούσῃ».

Ἡ «Χριστιανικῆ Κοινωνικῆ Ἐνωσεως», ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ διαπρεποῦς καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀριστ. Κούζι, ἐποιήτατο τὴν πρώτην ἐμφάνισιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσοῦ» ἔθθα ἐκτενῶς ὁμιλήτησεν ὁ καθηγητὴς καὶ γραμματεὺς αὐτῆς κ. Παν. Μπρατσιώτης ἐνώπιον πυκνοτάτου ἀκρατηρίου πάσης τάξεως. Ὁρθῶς ἀνέπτυξε τί εἶνε χριστιανικὸς κοινωνισμὸς ὅστις ἀντιτάσσεται «πρὸς τὸν ὀλιόφρονα μαρξιστικὸν σοσιαλισμὸν». Αὐτὸς εἶνε «κράμα δογμάτων τῆς ὀλιστικῆς φιλοσοφίας τοῦ Φόβερμπαχ καὶ τοῦ Χαίκελ, τοῦ θετικισμοῦ Αὐγ. Κόμτ καὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Νίτσε, ὁ δὲ Χριστιανικὸς κοινωνισμὸς βασίζεται ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ ἰδεαλισμοῦ τῆς Χριστιανικῆς κοσμοθεωρίας. Μεγάλῃ διαφορά! Ἡ χριστιανικὴ θεωρία συντηρεῖ καὶ σώζει άτομα καὶ λαοὺς ὁ δὲ Μαρξιστικὸς σοσιαλισμὸς συντρίβει καὶ καταστρέφει, ὡς βλέπομεν ἐν τῇ Ρωσίᾳ.

Κατόπιν ὁ εὐσεβῶφων καθηγητὴς κ. Μπρατσιώτης ἀνέπτυξε μετὰ πολυμαθείας τὴν γιγαντώδη κίνησιν ἥτις ἐγένετο ἐν τῇ Δύσει: τὸ πρῶτον ἐν τῇ Κατολικῇ κόσμῳ καὶ δεύτερον ἐν τῇ Προτεσταντικῇ. Σπουδαῖοι καὶ σοφοὶ ἄνδρες ἐργάσθησαν ἀπὸ τοῦ προπαραλήθοντος αἰῶνος καὶ ἐργάζονται πᾶσιν εἰς τὴν διαφώτισιν τῶν μεγάλων κοινωνικῶν ζητημάτων ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὑπάρχει γιγαντιαία κίνησις. Ἡ περίφημος ἐγκύκλιος Λέοντος

II' «Regum novarum», ἤν συνεπλήρωσεν ἡ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐκδοθεῖσα ἐγκύκλιος Πίου ΙΑ', ἔδωκεν αὐτὴν κινήσεως χριστιανικῆς κοινωνικῆς ἐργασίας κυρίως παρὰ τῇ Κατολικῷ κόσμῳ.

Ὁ πολυμαθὴς ὀμιλητὴς ἀνέφερεν ὅτι «μόνον ὁ ὀρθόδοξος χριστιανικὸς κόσμος ἀγνοεῖ τὴν κίνησιν ταύτην ἐν τῇ πράξει». Βεβαίως ὁ Ὀρθόδοξος χριστιανικὸς κόσμος καὶ δὴ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ χερσονήσῳ δὲν εἶχεν ἀφορμὰς νὰ δημιουργήσῃ τοιαύτην κίνησιν, εἴα ἐγένετο ἐν τῇ Δύσει. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν ὅτι τελευταίον, ὅτε ἤρξαντο διαδιδόμεναι καὶ παρ' ἡμῖν αἱ ψευδεῖς θεωρίαι καὶ ἀνεφάνησαν ἐνιαχοῦ κοινωνικὰ ζητήματα, ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς Γ. Συνόδου εἰργάσθη καὶ ἐδίδαξε καὶ τὰς ὑμεῖς ἀρχάς καὶ συνέστησε πολλαχοῦ παντοίας Ἀδελφότητας πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων ἢ παρηγορίαν τῶν ἐν δυστυχίαις. Καὶ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ἐν τοῖς δυσχειμέροις χρόνοις καὶ συνέστησε διάφορα Καταστήματα φιλανθρωπίας καὶ ἠλόοις, Συλλόγους καὶ «συνάφια» τὰ ὅποια ἦσαν πηγαὶ παραμυθίας καὶ βοηθείας τῶν μελῶν καὶ τῆς ὅλης κοινωνίας. Ὁ μελετῶν τὴν ἱστορίαν τῶν κάτω χρόνων θαυμάζει τὴν μεγάλην χριστιανικὴν κοινωνικὴν κίνησιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ τὸ δυστυχῆς ἔθνος, θὰ ἦτο μακρὸν ν' ἀναγράψωμεν ὅσα ἔπραξεν ἡ Ἐκκλησία ὑπὲρ τῆς κοινωνίας πάλαι τε καὶ νῦν ὅχι ἀπὸ θεωρητικῆς ἀπόψεως καὶ ἀναπτύξεως ἐπιστημονικῆς τοῦ κοινωνικοῦ ζητήματος, ὅσον ἀπὸ πρακτικῆς. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία προηγήθη.

Ἐν τέλει συγχαιροῦμεν τοὺς ἰδρυταὶς τῆς «Χριστιανικῆς Κοινωνικῆς ἐνώσεως» ἡτις πάντως δὲν θὰ περιορισθῇ εἰς ὀμιλίαν ἐν τῇ «Ἡρακαστῷ» περὶ τῆς κινήσεως τῆς χριστιανικῆς κοινωνικῆς κινήσεως ἐν τῇ Δύσει, ἀλλὰ θὰ μεριμνήσῃ καὶ περὶ τῆς ἐφαρμογῆς ἐν τῇ πράξει, ἐν τῇ παρ' ἡμῖν κοινωνίᾳ, τῆς χριστιανικῆς κοινωνικῆς δράσεως καὶ δὴ παρὰ τοὺς ἐργάταις, οἵτινες παρασύρονται ὑπὸ τῶν ψευδῶν ἀρχῶν τοῦ ὑπισχυομένου ἐπίγειον παράδεισον κομμουνισμοῦ. Μόνον ἡ χριστιανικὴ θρησκεία σώζει, καὶ, πεσόντα, ἀνυψώνει ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν τὰ ἔθνη.

† Ο ΓΟΥΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ
ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ

ΔΙΑΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΤΕΡΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Οἱ προϋπολογισμοὶ καὶ δαπάναι ἐκάστου Ναοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἀποδίδονται: α.) πρὸς διατήρησιν τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ καὶ β.) πρὸς ἐκτελέσειν τῶν γενικῶν σκοπῶν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας (ἢ δόγματός) εἰς τὴν ἀνήκουσιν. Οἱ Ναοὶ συνήθως χαρακτηρίζον-

ται α.) εἰς αὐτοσυντηρήτους, β.) ἡμιαυτοσυντηρήτους καὶ γ.) εἰς Ἱεραποστολικούς, ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν συντηρουμένους ὑπὸ τοῦ κέντρου. Οἱ τῆς α.) κατηγορίας εἶναι οἱ πλεῖστοι, οἱ τῆς β.) ὀλίγοι καὶ οἱ τῆς γ.) ἐλάχιστοι καὶ ἐνίοτε σπάνιοι.

Ἐκ τῶν προσόδων τῶν Ναῶν τῆς α.) κατηγορίας βοηθοῦνται οἱ τῆς β.) καὶ γ.) ἀναλόγως, μέχρις οὗ καταστῶσι καὶ ἐκεῖνοι αὐτοσυντηρήτοι.

Οὗδεις Ναὸς εἶναι ἀνεξάρτητος καὶ ἄσχετος πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ πρὸς τὴν Ἐπισκοπὴν ἢ τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν τοῦ ἰδίου δόγματός, ἀλλ' ἀποτελεῖ μόνον τῆς Ἐπισκοπῆς, εἰς τὴν ὑπάγεται, καθὼς καὶ ἡ Ἐπισκοπὴ ἀποτελεῖ μόνον τῆς ὅλης Ἐκκλησίας τοῦ ἰδίου δόγματός. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ διοίκησις καὶ διάθεσις τῶν προσόδων αὐτῶν γίνεται πάντοτε ἐν συνδυασμῷ μετὰ τὴν διοίκησιν καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς ὁμοίας Ἐπισκοπῆς καὶ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας.

Οἱ Ρομαϊοκαθολικοὶ Ναοὶ δὲν διοικοῦνται ὑπὸ κίρτων ἐπιτρόπων, ἀλλ' ὑπὸ μόνου τοῦ ἱερέως, ὅστις προσλαμβάνει ἐκάστοτε βίους καὶ ὁποῖους ἐγκρίνει ἐκ τῶν εὐσεβεστέρων ἄνδρῶν τοῦ ὡς βοηθοῦς του. Διευθύνει δὲ καὶ τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας αὐτῆς καὶ λογοδοτεῖ μόνον εἰς τὸν Ἐπίσκοπον, ὅστις διαθέτει τὰς προσόδους τοῦ ναοῦ, ὅπως κατὰ τὴν κρίσιν του νομίζει καλλίτερον, εἴτε ὑπὲρ τῆς ἰδίας ἐνορίας, εἴαν ἔχῃ ἀνάγκας, εἴτε ὑπὲρ τῶν σχολείων ἢ τῶν νοσοκομείων ἢ ἄλλης γενικῆς καὶ σπουδαιότερας ἀνάγκης τῆς ἐκκλησίας καὶ κατὰ τὰς ἐκάστοτε ὁδηγίας τοῦ κέντρου, δηλ. τῆς Ρώμης.

Οἱ Ἀγγλικανοὶ καὶ οἱ Προτεσταντικοὶ ναοὶ γενικῶς διοικοῦνται ὑπὸ κίρτων ἐπιτρόπων, ὧν κατὰ κανόνα προΐσταται ὁ ἱερεὺς τῆς Ἐνορίας. Θεωρεῖται δὲ ἀκατανόητον καὶ ἀνήκουστον καὶ παρὰ τοὺς μάλλον φιλελευθέρους Προτεστάντας ὅπως πνευματικῆς ὁργανώσεως, εἴα ἡ ἐκκλησία, προΐσταται λαϊκῶς.

Ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων προσόδων τῶν Ναῶν τούτων διατίθενται ὁρισμένα ποσοστὰ διὰ τὰς γενικὰς ἀνάγκας τῆς Ἐπισκοπῆς εἰς τὴν ἀνήκουσιν, καὶ ἄλλα ποσοστὰ διὰ τὴν γενικὴν διοίκησιν καὶ ἐκτελέσειν τῶν σκοπῶν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας τῶν, τοῦ δόγματός των.

Γενικῶς εἰπεῖν ρυθμίζουσι καὶ ἐκεῖνοι τὰς δαπάνας τῶν ἐπὶ τῇ θάσει τῶν γενικῶν ἀναγκῶν, κατευθύνουσι καὶ σκοπῶν τοῦ συνόλου τῆς Ἐκκλησίας τῶν, οὕτως ὥστε αἱ ἐτήσιαι δαπάναι τοῦ ναοῦ νὰ μὴ ἀπορροφῶνται τοπικῶς ἢ νὰ γίνωνται ἐμπόδιον ἐκτελέσεως τοῦ ἐτήσιου προγράμματός τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἀποδιδόντες πρὸς ἴδρυσιν π. χ. ἢ συντήρησιν Ἱερατικῶν Σχολείων, ἢ Πανεπιστημίων ἢ Ἱεραποστολῶν ἢ Νοσοκομείων ἢ ἄλλων ἔργων κοινωνικῆς ὠφελείας.

Ὅσάντις οἱ προϋπολογισμοὶ τῶν ναῶν δὲν πραγματοποιοῦνται, γίνεται προσωπικῇ Ἐκκλησίᾳ πρὸς εὐπορά μὲν τῆς ἐνορίας, ἵνα ἐκεῖνοι διὰ δωρεῶν καλύψωσι τὰ ἐλλείμματά.

Ἐπίσης, ὅταν μία Ἐπισκοπὴ ἀδυνατῇ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς πρὸς αὐτὴν ἢ πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς, προσφεύγει καὶ εἰς πλουσίους χριστιανούς καὶ εἰς τὰς εὐπο-

ρωτέρως ἐνορίας. Ἴνα δὲ ἐράνων ἢ ἐκτάκτων κονδυλίων ἐλθῶσιν ἐπίκουροι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων τῆς Ἐπισκοπῆς, ἰδίᾳ πρὸς τὸ Κέντρον, ὅπου οὕτως ἐνισχύεται πάντοτε οικονομικῶς πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ γενικοῦ προγράμματος τῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ παρόμοιον ἀλλὰ καὶ συστηματικώτερον ἔτι τρόπον καλύπτουσι τὰ ἐλλείμματά των καὶ ἐργάζονται ἀποτελεσματικώτατα καὶ οἱ Καθολικοὶ τῆς Ἀμερικής.

Ἐκ τῆς ἡμῶν αἰ ἐνορίας μετὰ τῶν Ναῶν των δὲν ἔγχοιτο σαφῆ συνειδήσιν ὅτι ἀποτελοῦσιν ἀπλᾶς μόνως τῆς Ἐπισκοπῆς εἰς τὴν ὑπάρχουσαν καὶ ἐπομένως οὕτε ἐνδιαφέρον δι' ἕλληνας ἐνορίας δύνανται νὰ ἔγρωσι, οὕτε πραγματικὴν καὶ ἐκουσίαν συνεργίαν μετὰ τῆς οἰκείας Ἐπισκοπῆς καὶ τοῦ συνέλου τῆς Ἐκκλησίας τῶν ὁποίων εἶναι ἀπλᾶ τμήματα. Καὶ δὲν εἶναι νομίζω, ὑπεροχὴ ἐὰν λεγῶν ὅτι πᾶσα ἐνορία, θεωροῦσα ἐαυτὴν αὐτοτελή, καταναλίσκει ὅλας σχεδὸν τὰς προσόδους καὶ τὰς δυναμικότητας τῆς μόνον πρὸς διάκωσμον τοῦ Ναοῦ τῆς καὶ ἑξωτερικὴν ἐπίδειξιν, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται οὐσιαστικῶς διὰ τὸ σύνολον τῆς Ἐκκλησίας, οὕτε τοῦλάχιστον διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ κοινωνικὴν κατάστασιν τῶν ἐνοριῶν τῆς. Κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύνανται καὶ νὰ πειθαρχῶν ἢ νὰ συμβάλλω εἰς ἐκτέλεσιν προγράμματος μιᾶς γενικῆς καὶ συντονισμένης ἐργασίας τῆς ὅλης Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν ἡθικῶν ἢ ἀνθρωπιστικῶν ἀναγκῶν τῆς κοινωνίας, τὴν θεραπείαν τῶν ὁποίων αἱ Ἐκκλησίαι τῶν ἑτεροδόξων καὶ ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐν Εὐρώπῃ θεωροῦσιν ὡς ἰδικὸν των καθήκον.

Θὰ ἀπετέλει αὐτόχρονα στίγμα τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐὰν ἡ Ἐθνικὴ ἡμῶν Ἐκκλησία θὰ ἐξακολουθῇ παραμένουσα ὡς ἀσθενὴς ἢ ὄλως θεωρητικὸς ὄργανισμός, ἀνίσχυρος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ καθ' ἑκάστην ἐπιχειρούμενα κύματα ἐναντίον καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

Τουναντίον δὲ ἡ χρηστή καὶ μεθοδικὴ διαχείρισις τῶν προσόδων τῶν Ναῶν, ἐκ πολλῶν ἑκατομμυρίων συσταμένων, καὶ ἡ σκοπιμώτερα διάθεσις αὐτῶν θὰ συνέβαλλε τὰ μέγιστα εἰς τὴν δημιουργίαν ἀνταξίου τῶν περιστάσεων κλήρου καὶ εἰς τὴν δι' αὐτοῦ ἀναγέννησιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους καὶ τὴν προσφύλαξιν ἀμφοτέρων ἐκ τῶν ἀκροτήτων τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῆς ἀγαλινώτου ἐλευθερίας τῶν ἀτόμων.

† Ο ΦΩΚΙΔΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΡΘΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΥ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ [7]

ΓΗ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Οὐδεὶς βεβαίως δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ἡ τοιαύτη κατάστασις ἦτο λυπηρὰ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς τῶν Ἐσραχιδῶν τῶν Νέων Χωρῶν, ὑπαγομένων εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Οὐδεὶς ὅσαύτως δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι οὕτε τὴν παρόρασιν τῆς τοιαύτης κα-

ταστάσεως ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῇ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή, οὔτε ἀπαθῆς καὶ ἀδιάρροος νὰ μένῃ πρὸ αὐτῆς τουναντίον ὀφείλει ἐκ καθήκοντος νὰ λάβῃ τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα, ἵνα ἴσῃ τέμμα εἰς τὴν ἀνομικὸν καὶ δυσάριστον ταύτην κατάστασιν. Πρὸς τοῦτο δὲ τρεῖς τοοῦτοι εἶχεν αὐτῇ ἐνώπιον αὐτῆς. Ὁ εἰς ἦτο ὅτι ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὅτι καὶ ἄλλοτε ἐπαίξεν ἡ Ἐκκλησία εἰς παρομοίας περιπτώσεις, ὁπότε, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, παρελάμβανε καὶ ἔθετεν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ ἐν χρήσει ὑπὸ τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Κοινωνίας Ἡμερολόγιον, ἦτοι ἔπρεπε νὰ δεχθῇ τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, ὅπως ἄλλως τε ἐφρόνων καὶ πολλοί. Ὁ δεῦτερος τρόπος ἦτο ὅτι ὄφειλεν αὐτῇ διὰ καταλλήλων ἐνεργειῶν παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Κυβερνήσει νὰ ἐπιτύχῃ ὥστε ἡ ὑπ' αὐτῆς χρησιμότησις τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου νὰ περιορισθῇ μόνον εἰς τὰς καθαρῶς πολιτικὰς σχέσεις καὶ πράξεις εἰς πᾶσαν δὲ ἄλλην περίστασιν καὶ ἔθνηκην ἐκδήλωσιν καὶ ἐνεργεῖαν (ἐθνικὰς εορτὰς, εορτασίμους καὶ ἐξαιρετάς ἡμέρας κ. λ. π.) νὰ χρησιμοποιοῦται τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον καὶ ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν τούτου δὲν ἔπρεπε νὰ διατάσῃ αὐτῇ νὰ χωρήσῃ καὶ μέχρι ῥήξεως τῶν σχέσεων αὐτῆς πρὸς τὴν Πολιτείαν. Ὁ τρίτος τρόπος ἦτο ὅτι ἠδύνατο νὰ διενεργήσῃ αὐτῇ τὴν ἐπιστημονικὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου¹⁷.

Ἀλλὰ τὸν πρῶτον τρόπον ἦτοι τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου δὲν ἦτο δυνατόν βεβαίως νὰ ἐνεργήσῃ ἡ Ἐκκλησία διὰ τοὺς ἰδίους λόγους, δι' οὓς καὶ ἄλλοτε δὲν ἀπεδέχθη τὸ Ἡμερολόγιον τοῦτου· οὐδεὶς τῷ ὄντι λόγος συνέτριψε καὶ συνηγόρει ἄλλ' οὔτε καὶ ἐπέβαλλε τὴν ἀποδοχὴν αὐτοῦ· οὐδεμία δὲ ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι, ἂν ἐνήργει ἡ Ἐκκλησία τοιοῦτόν τι, ἂν τοιούτην ἀκολουθοῦσα τὴν Πολιτείαν, ἔθετεν εἰς ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ἀνάγκας τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, τοῦτο θ' ἀπετέλει φανερὰν πρόκλησιν κατὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ πρᾶγμα θὰ ἐσκανδάλιζεν αὐτοὺς.

Προκειμένου περὶ τοῦ δευτέρου τρόπου ὑπῆρχον ὁμολογούμενος ἀρκετὰ εὐνοϊκὰ στοιχεῖα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐρειδομένη ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή ἠδύνατο νὰ προβῇ εἰς τὰς ἐπιβαλλόμενας παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Κυβερνήσει ἐνεργείας καὶ ἀξιώσεις· τὰ σπουδαιότερα τούτων εἶναι τὰ ἑξῆς τέσσαρα· α) ἀπόφασις τῆς Ἀ. Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ ἡμερομ. 20 Μαΐου 1919¹⁸. β) ἀπόφασις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ ἡμερομ. 18 Ἀπριλίου 1923¹⁹. ἐν ἀμφοτέροις ταῖς ἀποφάσεσιν ἀναγράφεται ὅτι δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ διόρθωσις τοῦ Ἡμερολογίου ἀλλὰ μετὰ συνεννόησιν μετὰ τασῶν τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἰδίᾳ δὲ μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰς ὃ θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀνατεθῇ ἡ πρωτοβουλία πάσης σχετικῆς

17. Τὴν ἐπιστημονικὴν διόρθωσιν τοῦ Ἡμερολογίου ὑποδεικνύομεν ἐν τῷ πονήματι ἡμῶν «Τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα» (σελ. 91—96) ὡς τὸν μόνον κατάλληλον καὶ ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἐπόψεως ἐπιβαλλόμενον τρόπον.

18. Μητρ. Βιζύης «Ἡμερολ. Ζήτημα» σελ. 38-39.

19. «Ἡμερολογιακά» Ἀθηναί, 1926, σελ. 32-33. Πρακτικ. Β'. συνεδρ. Ἱεραρχ. Ἐκκλ. Ἑλλάδος, 18 Ἀπριλ. 1923.

ἐνεργείας γ) Βασιλικὸν Διάταγμα ὑπὸ ἡμερομ. 18 Ἰανουαρίου 1923 ἐν ᾧ ὁρίζονται τὰ ἑξῆς: «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς» (ἄρθρ. 1 παράγρ. 3) «ἢ Ἐθνικὴ Ἐορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους Νόμους ἐορτάσιμοι καὶ ἐξαιρετέαι ἡμέραι οὐθιμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον» (ἄρθρ. 1 παρ. 4) καὶ δ) ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχεῖῳ καὶ ταῖς λοιπαῖς Ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις ἀνεκαθεν ἐπισημάνετο τὸ πνεῦμα ὅτι διὰ τὴν διόρθωσιν καὶ μεταβολὴν τοῦ Ἡμερολογίου ἀναγκαῖα ὑπάρχει ἡ ὁμόφωνος ἐνέργεια πασῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τοῦτο δὲ ἀναμφισβητήτως ἀπέβλεπον καὶ αἱ σχετικαὶ κατὰ καιροὺς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου συνεννοήσεις μεταξὺ ἰδία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Παρὰ τὰς μνημονευόμενας ὁμως ἀνωτέρω οἰκτιὰς διατάξεις τοῦ προκειμένου Β. Διατάγματος ἡ χρησιμοποίησις τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου δὲν περιορίσθη μόνον εἰς τὰ ἐν αὐτῷ ἀναγραφόμενα ὅρια, ἀλλ' ἐπεξετάθη ἀμέσως καὶ ἐπεκράτησε καὶ εἰς τὰς ἐθνικὰς ἐορτάς, τὰς ἐορτασίμους καὶ ἐξαιρετέας ἡμέρας καὶ ἐν γένει εἰς πᾶσαν πολιτικὴν, ἐθνικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐκδήλωσιν εἰς ἐπίμετρον δὲ ὅτε μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ θεσμοῦ τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου συνῆλθε τὸ πρῶτον ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (24 Δεκεμβρίου 1923), εἰς ἣν δι' ἀποφάσεως τῆς Πολιτείας ἀνετέθη ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως μελετήσῃ τὸν νέον καταστατικὸν νόμον αὐτῆς, εἶχε μεταξὺ ἄλλων νὰ σκεφθῇ ἐν τῇ Συνόδῳ ταύτῃ καὶ περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Ἡμερολογίου, καθὼς οὐκ ῥητῶς ἀνεγράφεται τοῦτο ἐν τῷ σχετικῷ Διατάγματι τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας ὁρίζοντι ὅτι αὕτη «θέλει ἀποφανθῆ περὶ τῆς προσαρμογῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου πρὸς τὸ Πολιτικὸν τοιοῦτον»,²⁰ ὃ δὲ Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραστάς ἐν τῇ α'. συνεδρίᾳ τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ἀνέφερε μεταξὺ ἄλλων θεμάτων, περὶ ὧν αὕτη θὰ ἠσχολεῖτο, καὶ τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου εἰπὼν ὅτι «ἔχει ἡ Ἱεραρχία τὸ ἔργον τοῦ συντονισμοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πρὸς τὸ Πολιτικὸν Ἡμερολόγιον, ἔργον ὅπερ προφανῶς εἶναι ἐπιείγον καὶ ἀπαραίτητον πρὸς πρόληψιν τῶν ἀτόπων τῆς διαφορᾶς τῶν Ἡμερολογίων». Ἐντεῦθεν ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν διαμορφωθείσαν νέαν τῶν πραγμάτων κατάστασιν καὶ ἀποβλέψασα μᾶλλον εἰς τὴν ἐξομάλυνσιν τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῆς πραγμάτων, ἀντὶ τῆς οἴξεως τῶν σχέσεων πρὸς τὴν Πολιτείαν, ἔκρινε τῇ 27ῃ Δεκεμβρίου 1923 λυσιτελεστέραν τὴν ἀπόφασιν «περὶ ἀφομοιώσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου πρὸς τὸ Πολιτικὸν ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς συμφωνίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου»²¹. Χωρήσασα δὲ καὶ ἔτι περαιτέρω προσέτεινε εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὡς μέσση λύσιν τὴν γνώμην περὶ τῆς προσαρμογῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πρὸς

τὸ Πολιτικὸν Ἡμερολόγιον,²² ἀλλ' καὶ μετὰ τῆς προσθήκης ὅτι μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τῶν Ἡμερολογίων καὶ μέχρι τῆς ἐπιτελείσεως τοιαύτης ποθητῆς συμφωνίας καὶ τῆς ὁριστικῆς διορθώσεως τοῦ Πασχαλίου, τὸ Πάσχα καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ συνδεόμεναι ἐορταὶ δύνανται νὰ ἐξακολουθήσωσι τελούμεναι κατὰ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον ἐν ταῖς ἀντιστοιχοῦς ἡμέραις τοῦ Πολιτικοῦ Ἡμερολογίου».

Ἡ δὲ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς διαλήψεως γνώμης αὐτῆς περὶ «τῆς ἀναφερομένης μεσησ λύσεως» διασκεψιμένη ἐν τῇ ὀφειλετικῇ αὐτῆς μερίμνῃ «περὶ τῆς ὅσον οἶόν τε ταχείας διενθετήσεως τοῦ ζητήματος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου χάριν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ λαῶν, μετὰ τὴν ὑπὸ πάντων σχεδὸν τῶν Ὀρθοδόξων Κρατῶν παραδοχὴν ἐν ταῖς πολιτικαῖς καὶ κοινωνικαῖς σχέσεσι τοῦ ἐν χόρῳ παρὰ τοῖς λοιποῖς πεπολιτισμένους λαοῖς νέου Ἡμερολογίου» καὶ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ἀπ' ἐνὸς «πῶς διὰ τὴν ἐπιείγουσαν ἀνάγκην συνήρῃσεν μὲν ἐν τῷ Πανορθοδόξῳ Συνεδρίῳ ὑπὲρ τῆς προσαρμογῆς καὶ τοῦ Ἐορτολογίου πρὸς τὸ ἀποδεκτὸν γενόμενον νέον Ἡμερολόγιον, ἀπεδέξατο δὲ καὶ ἐπεκύρωσεν ὅσον γε ἀφεώρα εἰς αὐτὴν διὰ τακτικῆς Συνδικτικῆς ἀποφάσεως τὴν γνώμην καὶ πρότασιν τοῦ Συνεδρίου, ἐνήργησε δὲ καὶ ἐγκαίρως καὶ ὅτι ἦν ἀνατεθειμένον αὐτῇ πρὸς ταχείαν ὑπὸ πασῶν τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν γνώσιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου καὶ δήλωσιν τῆς ἐπισήμου γνώμης καὶ αὐτῶν διὰ τὴν ἐν συμφωνίᾳ ἀπὸ κοινοῦ καὶ σύγχρονον ἐφαρμογὴν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου», ἀπ' ἐτέρου δὲ ὅτι «ἢ ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι παρατάσις τῆς νῦν ἀνωμαλίας, τῆς χρήσεως δηλονοῦν δύο ταυτοχρόνως Ἡμερολογίων παρὰ τοῖς Ὀρθοδόξοις λαοῖς ἐκτὸς τῶν ἐν ταῖς κοινωνικαῖς σχέσεσιν ἀξαναομένων ὁσημέραι δυσχερειῶν πολλῇ ἀναμφισβόλως καὶ τὴν θρησκευτικὴν καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ζημίαν συνεπάγεται καὶ ἀπειλεῖ», ἔχουσα δὲ προσέτι καὶ τὴν γνώμην καὶ ἐδραῖαν τὴν πεποιθήσιν ὅτι «οὐδὲν ἀπολύτως κανονικὸν κώλυμα ὑπάρχει διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου κατὰ τὰ διδόμενα τῆς Ἀστρονομικῆς Ἐπιστήμης ἀπεφάσισε τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νέου (Ἡμερολογίου) διὰ πάσας τὰς ἀκινήτους ἐορτάς τοῦ Ὀρθοδόξου Ἐορτολογίου πλὴν τοῦ Πάσχα καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συνδεόμενων κινητῶν ἐορτῶν, μέχρι τῆς ὁριστικῆς ἀπὸ κοινῆς γνώμης καὶ ἀποφάσεως διενθετήσεως καὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Πασχαλίου» ἤτοι ἀπεφάσισε τὸν τρίτον ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων τρόπων συνιστάμενον εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν διόρθωσιν τοῦ Ἡμερολογίου διὰ τῆς ἀπαλείψεως τῶν 13 ἡμερῶν, αἵτινες ἀπετέλουν τὴν διαφορὰν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἀπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Α'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου μέχρι σήμερον ἡλιακὰ ἔτη, ἀποβλέπουσα δὲ «καὶ εἰς τὴν ταχίστην ἐκτέλεσιν διὰ τὴν ἐπιείγουσαν ἤδη πολ-

20. Πρακτ. Συνελ. Α'. συνεδρ. α'. ἡμερ. 24 Δ'βρ. 1923.

21. Πρακτ. Συνελ. Α'. συνεδρ. δ'. ἡμερ. 27 Δ'βρ. 1923.

22. «Ἡμερολογιακά» Ἀθήναι, 1926 σελ. 35.

23. Ἄρθ. Πρ. 70. Δ. 3046 ἡμερ. 21/3 Ἰαν. 1924.

λαχοῦ ἀνάγκην» ἀπέλυσε τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 27 Φεβρουαρίου 1924 πατριαρχεικὴν καὶ συνοδικήν ἐγκυκλίον, δι' ἧς ὄρισεν ὅπως ἡ 10 Μαρτίου 1924 «λογοισθῆ καὶ ὀνομασθῆ καὶ εὐχαρισθῆ ὡς 23ῃ Μαρτίου τοῦ ἡμετέρου Ἑορτολογίου»²⁴.

24. Πατρ. Ἐγκυκλ. ἀρ. πρωτ. 420 ἡμερ. 27 Φεβρ. 1924. Γραμ. Οἴκου Πατριαρχ. εἰς Ἐκκλ. Ἑλλ. πρ. πρωτ. 221 ἡμερ. 28 Ἰαν. 1924.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ Φάνη

«Ἐδελοντὶς» ἐπισημασθεὶς ὁ Κόριος ἡμῶν δὲν ἐνεπιστήθη τῆς ἐνσαρκώσεως τῶ μωσίου· εἰς τὰ ἡθαστὰ τεχνεῖα ποιημάτων τῶν ἀνθρώπων ἀλλ' ἀντὶ τῆς δόξης τοῦ μεγάλου ὁ «τεχθεὶς βασιλεὺς» προτίμησε τὴν ἀσημότητα τοῦ σπηλαίου. Ἐντεῦθεν, ἐνῶ τὰ σολομόνεια ἀνάκτορα καὶ τὰ μέγαρα τῶν ἡγεμόνων τοῦ Ἰουδα κομμωθέντια ἠφανίσθησαν μέχρι λήθης καὶ τοῦ τόπου ἐνθα ἔφρον τὴν ἀγέροντον πολυτέλειάν των, μόνον τὸ ταπεινὸν σπηλαίον τῶν κρηνακῶν γενεθλίων ἐσώθη διότι ἐδέχθη τὸν Ἐμμανουὴλ ἐν τῇ φάνη των, καὶ ἐκ τούτου τὴν ἀληθὴ καὶ παραμύριον ἀπέκτησε δόξαν. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἠφανίσθησαν ἀπὸ τῆς ἱστορίας αἱ Νινεὶ καὶ αἱ Βαβελῶνες, ἅτι ἀσταθῆ καὶ ἀβεβαία τὰ ἀνθρώπινα, ὁ κόμπος τῶν ὁποίων, ὡς ἀπιστορευόμενος πρὸς τὸ θεῖον θέλημα, μόνον τὴν ματαιότητά των κηρύττει.

Τὰ δῶρα τῶν Χριστουγέννων.

Ἐν ἐπίσχοντι δῶρα πολυτιμότερα καὶ ἐπικαιρότερα ἐκείνων, τὰ ὅποια χαρίζονται εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὰ Χριστούγεννα. Ἡ εὐοχία τῆς κατὰ σύμφωνον Γεννήσεως τοῦ Κυρίου εἶνε, πρὸ παντός, οἰκογενεακὴ εὐοχία· παρορμᾶζει εἰς ἡμᾶς τὴν εὐνοία τῆς οἰκογενείας, τὴν περὶ τὴν ἐστίαν κενεῖλην μὲ τὴν συνδέουσαν τοὺς γονεῖς καὶ τὰ τέκνα στοργήν. Εἰς ἐποχὴν δὲ καθ' ἣν εἰς παρῶρον σατυρισμὸς βάλλει συστηματικῶς κατὰ τοῦ ἱεροῦ θεομοῦ τῆς οἰκογενείας διὰ τῆς ἐκαιώσεως τοῦ φρεσικοῦ αὐτῆς ἡλίτου, τῆς ἀποσπάσεως τῶν μητέρων ἀπὸ τὰ τέκνα καὶ τῆς ἀποξενώσεως τῶν τέκνων ἀπὸ τῶν γονέων των, ἀλλὰ καὶ εἰς χρόνους ἀνηθίζοντες, καθ' ὅσους ἡ ἀγαπάσχετος τάσις πρὸς ἰσαγοποίησιν τῶν ὀρεξέων ἀνήγαγεν αὐτὸ τοῦτο εἰς ἐπιστήμην τὴν ματαιώσιν τῆς συλλήψεως καὶ τῆς κείσεως, ἡ οἰκογενεακὴ δεοντολογία τῆς εὐνοίας τοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεὲμ ἀποτελεῖ ἀνεκτίμητον δῶρον τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας εἰς τὴν σύγχρονον ἀνθρωπότητα.

Ὁ ἀγὼν τῶν τάξεων καὶ ὁ Κόριος.

Οἱ ἡμετέροιαι τῆς θρησκείας τοῦ προλεταριάτου διὰ τὰ πεισῶν τῶν κοσμοῦ καὶ διὰ «χοιτιανισμῶν» ἐπὶ τῆς «ιδεολογίας» τῶν ἐκχριστουμένων ἐπιταλοῦνται καὶ τὰς ἀνθίνας, ἐφ' ἃς ἔγένετο ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἡμετέροιαι—ὡς φιλόσοφοι, ὡς ἄστρον καὶ ἀστρονομία ἐν ἐσχάτῃ ἐνδοξία, κατέστην ἐκ μίσεως πρὸς τοὺς πλουσίους, τοὺς κεφαλαιοκότους καὶ τοὺς ἄλλους ἐπιφανεῖς ὁ Λοῦσιος ἐξέλεξε ὡς μαθητὴς τοῦ προλεταριάτου· ἀπλοὺς ἀλλεῖς, κατ' ἀξιοθεσίαν δὲ ἐπὶ ἔξοχον εὐνοίας καὶ ἐπιστημονικῆς τοῦ ἀγῶνος τῶν τάξεων. Ἀλλ' εἶνε παράφροσιν οὐκ ὁ Σωτὴρ «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐλευθέρωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»—πάντας ἡμοὶ πύσης προσωπικῆς ζωαστάσεως καὶ κοινωνικῆς θέσεως καὶ τάξεως, διότι ὁ Θεὸς ὡς χοιτήριον τοῦ ἀνθρώπου λαμβάνει οὐχὶ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ θέσιν καὶ ζωαστάσιν, ἀλλὰ τὸν ἐσω ἀνθρώπον, τὴν ψυχὴν, κατ' αὐτὴν δὲ πάντες οἱ ἀνθρώποι ἐνόπιον αὐτοῦ εἶνε ἴσοι. Ὁ Θεὸς εὐνοεῖ οὐχὶ τοὺς πτωχοὺς ἢ τοὺς προλεταρίους διὰ μόνον τὴν τάξιν εἰς ἣν ἀνήκουν, οὐδὲ δυσμενῶς ἔχει πρὸς τοὺς πλουσίους διὰ μόνον τὸν πλοῦτόν των, ἀλλ' ἀγαπᾷ τοὺς ἐναρξέτους εἰς οἰανδήποτε καὶ ἀνήκουν τάξιν· καὶ τοὺς ἀλλεῖς ἐν τοῖς ἀποχειροβιώτοις καὶ τοὺς Ζακχαίους ἐν τοῖς τελώναις καὶ τοὺς Ἰουδαίους ἐν τοῖς βουλευταῖς. Οἱ παντοιοτρόπως πάσχοντες ἀνήκουν εἰς πάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, ὁ δὲ τρόπος τῆς ἐνσαρκώσεως του οὐδὲ μίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν προλεταριακὴν ἰδέαν, ὡς τὴν τοῦτ' οἱ κομμουνισταί.

Διὰ τὰς ἐμπορικὰς προσηγάς

Ἡ σαξωνικὴ πατριωτικὴ εἰταιρεία Heimatschutz ἐδημοσίευσεν θεομὴν πρὸς τοὺς εὐπόρους τῆς Σαξωνίας ἐκκλησίαν, διὰ τῆς ὁποίας προσκαλεῖ αὐτοὺς νὰ θέσων τέτοια εἰς τὸ ἀξιοσηρῆτον εὐθιμον τῆς εἰς τὰς προσηγάς τῶν ζωαστημάτων ἐκθέσεως τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγέννων ὡς «χαριτωδέας οὐκ ἐλάμας». Ἡ ἄρσις τοῦ αὐτοῦ τούτου—λέγεται σὺν ἄλλοις ἐν τῇ ἐκκλήσει—θα ἦν κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον εὐκόλος, καθ' ὅσον ἡ τέχνη τῆς σιγχοῦτον διαημίσσεως σὰς παρέχει ἐπαρκῆ μέσα πρὸς προσέλλεσιν τοῦ ζωτοῦ εἰς τὰς ἀροχὰς τῶν δώρων τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ νέου ἔτους. Τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων ἔχει τὴν θέσιν του πρὸ παντός ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἡ δὲ χοιήσις του θα ἔλασπε νὰ περιουσιζῆται εἰς τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων καὶ εἰς τὴν ἡμέραν αὐτῆς τῆς εὐοχίας. Ὁ βαδὲς οὐκομικὸς τοῦ ἡμιστοκίτου δένδρου ζῆνει τὴν ἐν

νοιάν του και ἡ προσδοκία τῆς ἐσθιῆς τὴν ὠραιότεραν τῆς γοητείας διὰ τὸ χρησιμοποιοῦν πρὸς σκοποὺς διακοσμητικοὺς καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἐμπορικὰς προθήκας...». Τὸ ξένον διὰ τὰ ἰδικά μας ἦθη «χριστουγεννιάτικον δένδρον» εἶνε δι' ἡμᾶς ἀδιάφορον ἂν ἐκτίθεται εἰς τὰς «βιτρίνας» ἢ εἰς τὰ «σαλόνια»· ἀσφαλῶς ὅμως τὰ ἀνωτέρω ἐφαρμόζονται δι' ἐκείνους ἐκ τῶν ἐμπόρων μας, οἱ ὅποιοι τοποθετοῦν εἰς τὰς πρώτας ὁμοιώματα φάντης καὶ τοῦ θείου βρέφους πρὸς διαφημιστικὴν διακόσμησιν.

Κατηχητικὴ δράσις.

Ἐκ τοῦ «Ποιμένος τοῦ Καλοῦ» τοῦ Ἀρχιεπίου πληροφοροῦμεθα ὅτι τὸ Κατηχητικὸν σχολεῖον διαρκῶς κατακτᾷ ἔδαφος ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Αἰτωλοακαρνανίας· ἐκτὸς τῶν ἐν Βασιλοπούλῳ, Ἀστακῶ καὶ Παναγιωλίῳ Κατηχ. σχολείων ὁργανώθη καὶ ἐν Κεφαλοβοῦσῳ. Ἐν τῇ κατηχητικῇ πράξει τῶν σχολείων τούτων δύο τινὰ εἶνε ἄξια ἰδιαίτερας σημειώσεως: πρῶτον, ὅτι οἱ μαθηταὶ τῶν Κατηχητικῶν σχολείων ἀνέλαβον νὰ καταρτίσωσιν ὁμάδας ἐκ τῶν τάξεών των, αἱ ὁποῖαι θὰ ψάλλωσι τὰ ἐφετερινὰ Κάλανδα ἕνα ἐκ τῶν συναχθησομένων φιλοδωρημάτων βοηθήσωσι τοὺς ἀπορωτέρους καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἐκ τῶν συμμαθητῶν των καὶ δεύτερον, τὴν διδασκαλίαν ἐν τοῖς σχολείοις τούτοις ἀνέλαβον καὶ δημοδιδάσκαλοι. Δαμβανομένου δ' ὑπ' ὄψει ὅτι καὶ ἐν ἄλλαις ἐπαρχίαις χρησιμοποιοῦνται ἐθρῶς διὰ τὸ ἱερόν τοῦτο ἔργον οἱ δημοδιδάσκαλοι, ἔπεται ὅτι ἡ πλειονότης αὐτῶν ἔχειται στερεῶς τῆς θρησκείας τῶν πατέρων ἡμῶν, δι' ἧς καὶ μόνης δύναται νὰ κατασφαλισθῇ ὑγιὲς ἠθικὸν κοινωνικὸν συγκρότημα, ἐν ᾧ προάγεται τὸ τε ἄτομον καὶ τὸ σύνολον, εἰς τὸν γνήσιον πολιτισμὸν οὗ ἄξιος εἶνε ὁ ἀληθὴς ἄνθρωπος.

Ἐνδεικνύμενον μέτρον τῆς I Συνόδου

«Ὅτι ἕνας ἱερομόναχος τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἢ ἄλλης μοναστηριακῆς προελεύσεως δὲν δύναται νὰ ἀφήνῃ τὸ μοναστήριόν του χωρὶς τὴν ἐγγράφον ἄδειαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς του καὶ μὲ καθορισμὸν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου τῆς ἐκ τῆς Μονῆς ἀπουσίας του· ὅτι ἕνας ἱερομόναχος δὲν ἔμπορεῖ νὰ μείνῃ εἰς ξένην ἐπισκοπὴν χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ ἐπισκόπου τῆς· ὅτι ἕνας ἱερομόναχος δὲν ἔμπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ εἰς ξένην ἐπισκοπὴν, ἀκόμη καὶ εἰς ναοὺς τῆς Ἐπισκοπῆς, ἐνθα ἡ Μονὴ του, χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ ἐπισκόπου τῆς, εἶνε πράγματα στοιχειώδη εἰς τὸ Κανονικὸν καὶ Διοικητικὸν Δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅτι οἱ παραβάται τῶν κανόνων αὐτῶν πρέπει νὰ συλλαμβάνωνται καὶ νὰ ἀπελαύνωνται εἰς τὰς οἰκείας Μονὰς εἶνε ὡσαύτως πρᾶγμα, τοῦ ὁποῖου ἡ ἄγνοια ἀπὸ ἕνα ἀστυνόμου, ἕνα εἰσαγγελέα ἢ ἕνα δικαστὴν κατασχύνει τὴν μάθησίν των καὶ τὴν ἀντίληψίν των, ἐφ' ὅσον εἶνε πασίγνωστον ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν,

ὅσον καὶ εἰς τὴν Πολιτείαν, ὑπάρχουν θεμελιώδεις θεσμοὶ τάξεως καὶ πειθαρχίας. Ὁσαύτως ὅτι ὁμάδες, ἀνήκουσαι εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, δὲν ἔμπορουν νὰ τελοῦν καθ' ἑαυτὰς τὴν λατρείαν των διὰ λόγους διαφωνίας των πρὸς ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας των, εἶνε πρᾶγμα, τὸ ὅποτον, διὰ νὰ τὸ ἀγνοῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ τὸ ἐγκρίνῃ, πρέπει νὰ μὴ κατέχη οὐδὲ ἴχνος ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ὅχι μόνον τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διανοήσεως. Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγνοοῦν πολλοὶ πολιτευόμενοι καὶ ὑπουργοὶ καὶ πρωθυπουργοὶ καὶ ἀστυνόμοι καὶ δικασταὶ καὶ δημοσιογράφοι καὶ εἴτε μὲ τὰς γνώμας των, εἴτε μὲ τὰς διαταγὰς των, εἴτε μὲ τὰς ἀποφάσεις των, καταλύουν τὰ θεμέλια τῆς ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας, προστατεύουν τὴν κατὰ τῆς ἐκκλησίας ἀνταρσίαν καὶ προάγουν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀναρχίαν. Δι' αὐτὸ διατυπώνομεν τὴν γνώμην ὅπως ἡ Ἱερά Σύνοδος προβῆ εἰς τὴν ἐν μικρῷ φυλλαδίῳ τύπωσιν τῶν σχετικῶν ἱερῶν Κανόνων μὲ μικρὰν εἰσαγωγὴν ἐπεξηγηματικὴν καὶ μερμνήσῃ ὥστε ἀντίτυπα νὰ δοθῶν εἰς ὑπουργοὺς, βουλευτάς, δημοσιογράφους, δικαστάς, ἀστυνομικοὺς πρὸς διαφώτισιν τῆς ἀμαθείας των καὶ χαλιναγώγησιν τῆς ἀσεβοῦς καὶ ἀναρχικῆς πολιτείας των ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν θεσμῶν τῆς». Ἐπίκαιρον καὶ ὀρθότατον τῆς «Ἀναπλάσεως» σχόλιον.

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα.

Εἶνε ἄξια ἰδιαίτερας ἐξάρσεως ἡ πράξις τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς κατὰ τὴν θεμελιώσειν τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις οἰκῆματός τῆς, περὶ ἧς ὁ λόγος ἐν τοῖς χρονικοῖς. Ἡ εὐμενὴς προσοχὴ τῆς Τραπεζῆς πρὸς τὰ εὐαγῆ καθιδρύματα τῆς ἠπειρωτικῆς πρωτευούσης, ἀφ' ὧν ἀκτινοβολεῖ εὐρυτάτη φιλανθρωπία, εὖρε τὸν δίκαιον ὑμνητὴν τῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἱεράρχου τῶν Ἰωαννίνων, ὅστις ὡς πρόεδρος τῆς κοινωφελοῦς αὐτῶν λειτουργίας καὶ ὡς ἰθύντωρ καὶ ἐμπνευστὴς τῆς δράσεως αὐτῶν, εἶνε καὶ ὁ καταλληλότερος νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, μάλιστα ἐν ἡμέραις ὁποῖαι αἱ σημεριναί. Οὕτω τὸ εὐεργετικὸν πιστωτικὸν καθίδρυμα καὶ διὰ τῆς εὐγενοῦς ταύτης πράξεως προσέθεσε νέον κρίκον εἰς τοὺς συνδέοντας αὐτὸ πρὸς τὴν Ἠπειρὸν καὶ τοὺς εὐεργέτας αὐτῆς ἀειμνήστους Ζωσιμάδας.

Ἡ ἐπιβολὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ πολυθρόλλητον διὰ τὴν Ἀγγλίαν ζήτημα τῶν κινηματογραφικῶν παραστάσεως τῆς Κυριακῆς, τὸ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐπασχολῆσαν καὶ τὰ νομοθετικὰ σώματα καὶ τὸ κοινόν, ἔληξεν ἐπὶ τέλους, ὑπερνικησάσης τῆς ἐπόψεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι τῶν ἀξιώσεων τῶν ἐπιχειρηματιῶν τῶν κινηματογραφικῶν δραμάτων. Εἶχε μὲν δῆλα δὴ ἐπιτραπῆ ἡ λειτουργία τῶν κινηματογράφων καὶ κατὰ τὰς

Κυριακὰς ἐπὶ τὸν ὄρον ὅπως αἱ ἐπιχειρήσεις καταβάλλωσιν ἐφεξῆς ποσοστὸν 10 ο/ο ἐκ τῶν εἰσπραξεῶν τῶν ἐπὶ ἔργων κοινῆς ὀφελείας, ἐπειδὴ ὁμοίως οἱ ἐνδιαφερόμενοι προσελάθοντο νὰ ἐπιτύχουν ἄδειαν τῶν παραστάσεων τῶν ἀπὸ τῆς 3.30 μεταμεσημβρινῆς ὥρας, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ κύκλοι ἐπολέμησαν πάσῃ δυνάμει τὴν ἀξίωσιν, διδομένον ὅντος ὅτι κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ἀκριβῶς ὥρας ἐν Ἀγγλίᾳ ἄρχειται ἡ λειτουργία τῶν Κυριακῶν σχολείων, ἅτινα θὰ διελύοντο ἂν εἰσηγοῦντο οἱ βιομηχανοὶ τοῦ κινήματογράφου. Καὶ παρέταξαν μὲν καὶ οὗτοι τὸ ἐπιχείρημα τοῦ ἐπὶ τοιαύτας συνθήκας προβληματικῆς τῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ 10 ο/ο, ὅπερ ἰσοῦται πρὸς £ 150,000, ἀλλ' ἡ ἀντίδρασις τῆς Ἐκκλησίας ἐπῆρξε τόσον ἰσχυρά, ὥστε ἐστῆθη ἐπὶ πλήρους ἐπιτυχίας. «Ἡ νίκη αὕτη—κατὰ τὰ σχόλια τῶν θρησκευτικῶν λογιωμένων φύλλων—ἀποτελεῖ προφανῆ ἀπόδειξιν τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς ἐπιβολῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἣν δύναται νὰ ἀσκῆσιν ἐπὶ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν ὅταν ἐμφανίξῃ μέτωπον ἐνιαῖον», καὶ ὅταν—λέγομεν ἡμεῖς—πρόκηται περὶ δικαίας καὶ ἱεραῆς ὑποθέσεως, ἣν ἐπιζῶτε ἢ κοινῆ συνείδησις.

Θρησκευτικὴ διδασκαλία διὰ τοῦ κινήματογράφου.

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ζητήματος τῆς κατὰ τὰς Κυριακὰς λειτουργίας τῶν κινήματογράφων ἐν Ἀγγλίᾳ οἱ «Ἐκκλ.σ. Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου ἐν εἰδικῷ ἄρθρῳ εἰσηγοῦνται τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ κινήματογράφου διὰ τὴν θρησκευτικὴν διδασκαλίαν τῶν παιδῶν. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν—λέγει τὸ ἐν λόγῳ φύλλον—ὅτι ἀπὸ τινος παρατηρεῖται ἕφεσις τῆς ἐπὶ τοῦ ἀγγλικῆς λαοῦ ἀναγνώσεως τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὅτι δ' ἐξ ἄλλου ἐκ πασῶν τῶν ἐφευρέσεων ὁ κινήματογράφος ἀσκεῖ τὴν εἰρητέραν καὶ βαθυτέραν ἐπίδρασιν καί, κατ' ἀκολουθίαν, κατέστη τὸ δραστηριώτερον καὶ ἐπιζωννότερον μέσον ἠθικῆς ἐξασφαλίσεως, καθῆκον τῆς Ἐκκλησίας εἶνε νὰ σκεφθῆ ἰσχυρῶς περὶ τῆς χρησιμοποίησεως ἠθολογικῶν καὶ θρησκευτικῶν κινήματογραφικῶν ταινιῶν, τὸ μὲν πρὸς ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ ἠθοφθοροῦ κινήματογράφου, τὸ δὲ ἐπὶ θρησκευτικῆ διδασκαλίᾳ καὶ οἰκοδομῇ τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ. Διὰ τὰ παιδιά, ὡς εἶνε γνωστὸν, αἱ δι' εἰκόνων, ἰδίως, ἱστορίαι, ἐντυπωτικώτερον διδάσκουν, «δὲν βλέπομεν δὲ τὸν λόγον—λέγουσιν οἱ «Καιροὶ»—διὰ τὴν νὰ μὴ εἶνε δυνατὸν νὰ διδάσκηται ἢ ζῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον», παρακινεῖ δὲ τὴν πασιγνωστον ἐν Ἀγγλίᾳ διὰ τὴν εὐρεῖαν δρᾶσιν τῆς θρησκευτι-

κῆν «Ἐταιρείαν πρὸς διάδοσιν τῆς χριστιανικῆς γνώσεως» πρὸς τὴν διὰ τῶν ἐντύπων ἐκδόσεων τῆς πραγματοποιήσῃ τοῦ σκοποῦ τῆς νὰ μελετήσῃ τὰς δυνατότητας τῆς χρησιμοποίησεως καὶ τοῦ κινήματογράφου πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Καὶ ὅτι μὲν ὁ κινήματογράφος κατ' ἀνάγκην θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἀποτελεσματικώτερον μέσον ταχείας καὶ εὐρείας μεταδόσεως γνώσεων ἐν τῇ ἐκπαίδευσί εἶνε προφανές, ἀσφαλῶς δὲ εἰς τὴν εὐρυτάτην χρησιμοποίησιν αὐτοῦ πρὸς μοιραϊκοποίησιν τῆς ρωσικῆς νεολαίας προηγήθη πάντων τὸ σήμερον κυβερνητῶν τὴν Ρωσίαν κομμουνιστικὸν κόμμα. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν δὲν ἐπέστη ἀκόμη ὁ καιρὸς νὰ καταστῆ ὁ κινήματογράφος τόσον κοινόχρηστος διότι πρὸς παρασκευὴν καταλλήλων ταινιῶν ἀπαιτοῦνται τεράστια οἰκονομικὰ μέσα· δεύτερον δὲ πρέπει σοβαρῶς νὰ μελετηθῆ κατὰ πόσον θὰ ἦτο ὀρθὸν νὰ διδάσκηται εἰς τοὺς παῖδας ὁ βίος τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ κινήματογράφου. Καὶ μέχρι τοῦδε μὲν «ἐκινήματογραφῆθησαν» τὰ κυριώτερα τῶν γεγονότων τοῦ βίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μάλιστα δὲ τὰ Πάθη αὐτοῦ, πολλοὶ δ' ἐβεβαίωσαν ὀπόσῃν εἰλικρινῆ συγκίνησιν προὔξενε, φέροντες εἰπεῖν, ἢ ἐπὶ τὸν τίτλον «Ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων» ταινία—ὡς καὶ οἱ «Ἐκκλ. Καιροὶ» ἀναφέρουν—· ἀλλὰ, κατ' ἀρχήν, τοῦλάχιστον ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου, ὡς καὶ ἄλλοτε ἀνεπτύξαμεν, εἶνε καὶ ἀνέφικτος καὶ ἀνευλαβής.

*

Πρὸ τίνος χρόνου ἐτελέσθησαν ἐν Παρισίοις μετὰ πάσης ἐπισημότητος προεξάρχοντος τοῦ ἐπὶ τῆς δημοσίας υγιείας Γάλλου Ἰ. Γ. Γωδάρτ τὰ ἐγκαίνια τοῦ νεοτενύκτου Maison du Jeune homme, τοῦ ὑπὸ τοῦ Στρατοῦ τῆς σωτηρίας ἰδρυθέντος. Τὸ ἴδρυμα τοῦτο ἐν ᾧ ἀντὶ 75 φράγκων καθ' ἑβδομάδα ὁ νεαρὸς φοιτητὴς καὶ ἐργάτης καὶ ὑπάλληλος θὰ ἔχη ἐπιπλωμένον δωμάτιον μετὰ προγεύματος καὶ δείπνου ἀποτελεῖται ἐξ ἑξ ὁρόφων, περιλαμβάνει δὲ καὶ αἴθουσας παιγνιδίων καὶ βιβλιοθήκην.

*

Ὁ νέος ἄγγλος ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἀγγλικανικὸς ἐπίσκοπος σεβ. George Francis Graham Brown ἀφικόμενος εἰς τὴν ἁγ. πόλιν ἐνεθρονίσθη μετ' ἐπισημότητος ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Γεωργίου μεσοῦντος τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου. Κατὰ τὴν τελετὴν παρήσαν ἀντιπρόσωποι πασῶν τῶν ἐν Παλαιστίνῃ θρησκευτικῶν κοινοτήτων, χριστιανικῶν, μωαμεθανικῶν καὶ ἐβραϊκῶν, τὸ δὲ πιστοποιητικὸν τῆς χειροτονίας τοῦ ἀνεγνώστη εἰς ἐπήκοον ἐν ἁγγλικῇ, ἀραβικῇ, ἐβραϊκῇ καὶ ἑλληνικῇ γλώσσῃ. Ὁ σεβ. ἐπίσκοπος ὡς θέμα τῆς ὁμιλίας του λαβὼν τὸ θαῦμα τοῦ διὰ πέντε μόνον ἄρτων χορτασμοῦ τῶν πέντε χιλιάδων ἀκροατῶν τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἀνέπτυξε πῶς ὁ Θεὸς δύναται νὰ θρέψῃ τὰ πεινῶντα πλήθη διὰ τῆς εὐλογίας τῶν μετρίων πνευματικῶν δώρων ἐκείνων, οἵτινες ἐργάζονται πρὸς οἰκοδομὴν τῆς ἀνθρωπότητος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν διεκόπησαν αἱ ἐργασίαι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ δωδεκαημέρου.

— Εἶχομεν ἀναγγεῖλαι ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ ὅτι μετὰ τὴν γνωμάτευσιν τῆς ὑπὸ τῆς προκατόχου Κυβερνήσεως ἐπανορθούσης· προηγηθέντα σφάλματα καταρτισθείσης Ἐπιτροπῆς ἐξεδόθησαν διαταγαὶ πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν νόμων κατὰ ἀπειθουσίων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ταρασσόντων τὸν λαὸν μοναχῶν τινῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου καὶ πρὸς ἀναστολὴν τῶν ἐνεργειῶν τῶν αὐτοβούλων ἀναλαβόντων τὴν διεύθυνσιν τῆς παρὰ πάντα νόμον ὑφισταμένης ὀργανώσεως τῶν ἀκολουθούντων τὴν παλαιὰν χρονολόγησιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διαταγῶν ἐκείνων ἠλπίζετο νὰ ρυθμισθῇ ὀριστικῶς τὸ ἀνιερὸν ζήτημα. Ἀλλά, δυστυχῶς, ἡ νέα Κυβέρνησις ἀνεκάλεσε μὲν τὰς διαταγὰς ἐκείνας, κατήρτισε δὲ νέαν Ἐπιτροπὴν, ἥτις ἐγνωμάτευσεν ὅπως ἀντιθέτως πρὸς τὴν προηγουμένην. Καὶ ἦτο μὲν ἐτοιμῆ ἡ Κυβέρνησις νὰ προβῇ εἰς σχετικὰς ἀποφάσεις, ἀλλά, παρακληθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἀνέβαλε πᾶσαν ἀπόφασιν. Ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ζωηραὶ διεξήχθησαν ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ συζητήσεις, οὐκ ὀλίγα δὲ ἀνεγράφησαν ἀνακριβείαι. Κατ' ἀνάγκην τὸ ζήτημα ἀπησχόλησε καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον εἰς ἐπανειλημμένας συνεδριάσεις καὶ συσκέψεις. Ἀλλὰ πᾶσαν ἐνέργειαν αὐτῆς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐστήριξε καὶ στηρίζει ἐπὶ τῶν εἰλημμένων ἤδη σχετικῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱεραρχίας.

— Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὅπως ὁ ἕτερος τῶν εἰς Σερβίαν ἀποσταλησομένων ἱεροσπουδαστῶν εἶνε κληρικὸς καὶ πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀντὶ τοῦ λόγῳ ἀσθενείας μὴ μεταβάλλετο ἱεροσπουδαστοῦ τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Βελλάς λαϊκοῦ.

— Ἐχορηγήθη ἄδεια δι' Ἀθήνας δεκαπενθήμερος μὲν τῷ Σεβ. Δράμας, δεκαήμερος δὲ τῷ Σεβ. Γυθίου καὶ Οὐτύλου λόγῳ ὑπηρεσιακῶν ὑποθέσεων.

— Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα Συνοδικῆ Ἐπιτροπῆ ἀποτελούμεν ἕκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἐδέσσης, Σύρου καὶ Καλαβρυτῶν ἐπεσκέφθη τοὺς κ. κ. Ὑπουργοὺς Παιδείας καὶ τῶν Ὀργανισμῶν καὶ συνωμίλησε μετ' αὐτῶν ἐπὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

— Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὅπως ἐρωτηθῇ ὁ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ὀργανισμῶν νομικὸς σύμβουλος, ἂν ἡ Ἱ. Σύνοδος δύναται νὰ προβῇ εἰς συγχώνευσιν ἱερῶν μονῶν ἄνευ προτάσεως τοῦ οἰκείου ἱεράρχου.

— Διορίσθη ὑπὸ τοῦ σεβ. Χαλκίδος ὡς σύμβουλος τῆς ἰ. μονῆς «Μακρομάλλης» ὁ μοναχὸς Ἰωάκειμ Κωστόπουλος ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Παΐσιου Παπακωσταντίνου.

— Διορίσθη ὑπὸ τοῦ σεβ. Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς ἡγούμενος τῆς ἰ. μονῆς «Μακρομαλέης» ὁ ἀρχιμ. Χριστοφόρος Ζωγράφος.

— Κατόπιν προσκλήσεως τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Σουφλίου κ. Ἰωακείμ συνήλθον τὸ δεύτερον ἤδη τὴν 2 Δ)βρίου ὑπὸ τῆς προεδρίας αὐτοῦ ἐν τῷ ἰ. Μητροπολιτικῷ

ναῶ Σουφλίου πάντες οἱ ἐφημέριοι τῆς ἐπαρχίας του. Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ταύτην ἀνεγνώσθη καὶ ἀνεπτύχθη κατ' ἄρθρον τὸ ὑπὸ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου συνταχθὲν βιβλίον ὁδηγιῶν πρὸς τοὺς ἐφημέριους τῆς ἐπαρχίας ἐν ᾧ περιλαμβάνονται τὰ τε πειθαρχικά, τὰ ποιμαντικά καὶ τὰ τελετουργικά καθήκοντα αὐτῶν. Ἀκολούθως συνεζητήθησαν διάφορα θερησκευτικά καὶ ἠθικά ζητήματα σχετιζόμενα πρὸς τὸ ἔργον τοῦ ἱερέως, διὰ μακρῶν δ' ἀπησχόλησε τὴν σὺναξιν τὸ μυστήριον τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως.

— Περὶ μεσοῦντα τὸν λήγοντα μῆνα ἐγένετο ἐν Ἰωαννίνοις ἡ κατάθεσις τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ νέου μεγάρου τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, παρόντος καὶ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος κ. Γω. Δροσοπούλου. Ὁ τελεταρχὴν τῆς θεμελιώσεως σεβ. μητροπολίτης Ἰωαννίνων προσφωνῶν ἐξήρε τὴν σπουδαιότητα τοῦ γεγονότος, δεδομένου ὅτι Ἡπειρώτης, καὶ δὴ Ἰωαννίτης ὑπῆρξεν ὁ ἱδρυτὴς τοῦ μεγάλου πιστωτικοῦ τῆς χώρας ἱδρύματος, παρὰ τῶν Ζωσιμαδῶν δὲ προήρχοντο τὰ πρῶτα κεφάλαιά του, ὡς πρόεδρος δὲ τῶν Ἑλεῶν καὶ τῶν ἀγαθοεργῶν ἱδρυμάτων τῆς πόλεως τῶν Ἰωαννίνων ὁ σεβ. μητροπολίτης διεκήρυξεν ὅτι ὁσάκις ἡ πόλις ἔκρουσε τὰς πύλας τῆς Ἐθν. Τραπέζης οὐδέποτε ἀπῆλθε μὲ κενὰς τὰς χεῖρας, καὶ ἠυχήθη ὑπὲρ τῆς εὐοδώσεως τῶν προσπαθειῶν τοῦ ἱδρύματος, τοῦ ἐν παντὶ εὐεργετικοῦ. Μετὰ τὴν τελετὴν ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐθν. Τραπέζης ἀπήυθυνε πρὸς τὸν σεβ. μητροπολ. Ἰωαννίνων τὸ ἀκόλουθον ἔγγραφον:

Σ ε β α σ μ ι ὡ τ α τ ε ,

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ ἀνεγερθησομένου ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κυρίου τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τούτου ἡ Διοίκησις τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τιμῶσα τὴν μνήμην τῶν αἰδίων Ἰδρυτῶν αὐτῆς Γεωργίου Σταύρου καὶ Ἀδελφῶν Ζωσιμαδῶν, οἵτινες ὄχι μόνον ἔθεσαν τὰς στερεὰς βάσεις τοῦ πρώτου πιστωτικοῦ ἱδρύματος τῆς Χώρας, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν τέκνων τῆς Ἡπείρου τὸσαῦτα ἄλλα ἱδρύματα φιλανθρωπικὰ καὶ ἀγαθοεργὰ ἐγκαθίδρυσαν διὰ γενναίαν κληροδοτημάτων, προκαλοῦντα ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην καὶ πεφωτισμένην Ὑμῶν Διοίκησιν τὸν θυμασμόν παντὸς ἐπισκεπτομένου ταῦτα, ἡ Διοίκησις, λέγω τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης θέτει εἰς τὴν διάθεσιν Ὑμῶν τὸ ποσὸν τῶν τριακοσίων χιλιάδων δραχμῶν ὑπὲρ τῶν φιλανθρωπικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν ἱδρυμάτων τῶν τελούντων ὑπὸ τὴν Ὑμετέραν Προεδρίαν καὶ Διοίκησιν, μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως κατανεμίητε τὸ ποσὸν τοῦτο ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ἐκάστου, κατ' ἀπόλυτον Ὑμῶν ἐλευθερίαν καὶ κρίσιν.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ.

Ὁ Διοικητὴς

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

— Πρὸς συμπλήρωσιν καὶ διασαφήνισιν ὀρισμένων σημείων προγενεστέρας ἐγκυκλίου αὐτοῦ διὰ νέας ἐγκυκλίους ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου ἐν. ἔτους τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως τοῦ Κλήρου ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς: Ἡ ἀπόδοσις τῶν ἐνσήμων μισθοδοσίας ἀφ' ἧς ἐτέθησαν ταῦτα εἰς κυκλοφορίαν πᾶν ἄλλο εἶναι παρὰ ἱκανοποιητικῆ. Τοῦτο προφανῶς ὀφείλεται εἰς τὴν μὴ ἐφαρμογὴν ἢ τὴν πλημμελῆ τοῦλάχιστον τοιαύτην τῶν ἐνσή-

μων παρά τῶν ὑποχρέων πρὸς τοῦτο ἐφημερίων καὶ Ἐνοριακῶν Ἐπιτροπείων. Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ γνωρίζωσι οἱ ἐφημέριοι ὅτι τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον ὑπαγορεύει εἰς ἓνα ἕκαστον νὰ χρησιμοποιῆ ἀνελλιπῶς τὸ ἔνσημον ἐκεῖ ὅπου ἐπιβάλλεται, καὶ ὅτι ἢ μὴ πλήρης συμμόρφωσις τούτων δὲν θὰ παραμείνῃ ἀνευ συνεπειῶν καθόσον ἡ παράλειψις αὕτη ἀποτελεῖ παράβασιν τοῦ Νόμου 5439 προβλεπομένην καὶ τιμωρουμένην καὶ ποινικῶς. Οἱ δὲ Ἐπίτροποι ὅτι ἐνδεχομένη αὐτῶν μὴ συμμόρφωσις πρὸς τὸν Νόμον, παρεκτὸς τῶν ποινικῶν τούτου ἐναντίον των κυρώσεων, ἔσται ἀνευ πρακτικοῦ ἀποτελέσματος, δεδομένου ὅτι τελικῶς θὰ ἐπιβαρυνθῶσι οἱ Ναοὶ εἰς τὴν καταβολὴν τῆς ἀξίας τοῦ ἀναλογοῦντος ἐνοσήμου μισθοδοσίας ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς δαπανῶν τοῦ Ναοῦ καθόσον θὰ ὑποχρεωθῶσιν εἰς τὴν πληρωμὴν τούτου κατὰ τὸν παρὰ τῶν οικείων Μητροπολιτικῶν Συμβουλίων ἔλεγχον τῶν ἀπολογιστικῶν στοιχείων, ἤτοι τῶν ἐκάστοτε ὑποβαλλομένων δικαιολογητικῶν μετὰ τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ Ναοῦ τῆς ληξιάσης οικονομικῆς χρήσεως. Παρεκτὸς ὅμως τούτου τὰ Μητροπολιτικὰ Συμβούλια θὰ ἐλέγξωσι αὐστηρῶς καὶ θὰ ἐφαρμόσωσι τὰς προβλεπομένας ἐκ τῶν κειμένων διατάξεων κυρώσεις, ἤτοι ἀπόλυσιν ἢ παραπομπὴν πρὸς τὸν ἀρμόδιον Εἰσαγγελεῖ ἐπὶ παραβάσει καθήκοντος, κατὰ τῶν μὴ χρησιμοποιησάντων ὡς ἔδει τὸ ἔνσημον τῆς μισθοδοσίας ἐπιτρόπων. Ἄμα τῇ λήψει τῆς παρουσίας παρακαλοῦμεν, ὅπως διαταχθῆ παρ' ἡμῶν ἔμπεριστατωμένους ἔλεγχος εἰς μὲν τὰς ἔδρας τῶν Μητροπόλεων παρὰ τοῦ Γραμματέως αὐτῶν ἢ τῶν μελῶν τοῦ Τ. Ταμείου, εἰς δὲ τὰς ἐπαρχίας διὰ τῶν κατὰ τόπους Ἀρχιερατικῶν Ἐπιτρόπων πρὸς ἐξακριβῶσιν τῆς τηρήσεως παρ' ἐκάστου ἐφημερίου πρωτοκόλλου κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἐγκυκλίῳ μας¹ διαλαμβανόμενα. Ἐπιμένομεν εἰς τὴν παρὰ τῶν ἐφημερίων τήρησιν τοῦ πρωτοκόλλου, διότι μόνον δι' αὐτοῦ καθίσταται δυνατὸς ὁ ἔλεγχος ἐπὶ τῆς πλήρους ἐφαρμογῆς τοῦ ἐνοσήμου προβαίνοντες εἰς παραδειγματικὴν τιμωρίαν παντὸς ὅστις παρήκουσε τὰς ἡμετέρας συστάσεις. Ἐπειδὴ κατ' ἐπανάληψιν ἐτέθη τὸ ἐρώτημα ἐπὶ τίνων πιστοποιητικῶν θὰ ἐπικολλᾶται παρὰ τῶν ἐφημερίων τὸ πεντάδραχμον ἔνσημον πορέχονται αἱ ἑξῆς ὁδηγίαι: Οὐδεὶς ἐφημέριος θὰ χορηγῆ πιστοποιητικὸν ἢ ἀπλὴν βεβαίωσιν ἀνευ ὑποβολῆς αὐτῷ σχετικῆς αἰτήσεως παρὰ τοῦ ενδιαφερομένου, ἐφ' ἧς θὰ ἐπικολλᾶται τὸ τριδραχμον ἔνσημον. Τὸ πεντάδραχμον ἔνσημον θὰ ἐπικολλᾶται ἀπαραιτήτως ἐπὶ τῶν πιστοποιητικῶν ἐλευθερογαμίας, ηλικίας, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν βεβαιώσεων ἀπορίας ἐπίσης καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἐκδιδομένων παρὰ τῶν Δημοσίων ἢ Κοινοτικῶν Ἀρχῶν πιστοποιητικῶν ἐφ' ὧν συνυπογράφει ὁ ἐφημέριος. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς τὰ Τοπικὰ Ταμεία θὰ ὑποβάλλωσι εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον κατὰστασιν κινήσεως τῶν ἐνοσημῶν μισθοδοσίας, ἐν ἧς θὰ ἀναφέρεται μόνον πόσα ἔνσημα μισθοδοσίας ἐξ ἐκάστης κατηγορίας κατηναλώθησαν κατὰ τὸν μῆνα.

— Διὰ τοῦ ἀρθρου 75 τοῦ κωδικοποιηθέντος Νόμου 5439 «περὶ Ἐνοριακῶν Ναῶν κλπ» ἰδρύεται Ἐπιτροπὴ, πρὸς ἣν δικαιούται νὰ προσφύγῃ ὁ τυχὸν ἀπολύομενος Ἐπίτροπος ἐνοριακοῦ ντιος Ναοῦ. Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης εἶναι μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπ' αὐτῆς ἐκλεγόμενον. Ὡρίσθη δὲ ὅπως τὰ σχετικά ἔγγραφα ἀποστέλλονται πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον. Ὅθεν παρε-

κλήθησαν οἱ σεβ. Ἱεράρχαι δι' Ἐγκυκλίου ὅπως, ὅταν ἀπολύωσι ἐνοριακοὺς Ἐπιτρόπους, εἰδοποιῶσι αὐτούς, ὅτι προσφυγὴ ἐπιτρέπεται εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ οὐχί εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων.

— Ἐν Μυτιλήνῃ λειτουργοῦν περὶ τὰ δέκα Κατηχητικὰ Σχολεῖα ἅτινα ὀργανώθησαν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Τινὰ τούτων διανύουν τὸ β' ἔτος, λειτουργήσαντα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος μετὰ λίαν εὐεργετικῶν ἀποτελεσμάτων. Οἱ παρακολουθοῦντες τακτικῶς τὰ μαθήματα μαθηταὶ ὑπερβαίνουν τοὺς 1500. Κατὰ τὴν ἐναοξὴν τῆς λειτουργίας τῶν ἐν λόγῳ σχολείων ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μυτιλήνης διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 11α0 καὶ 1193 ἐ. ἔ. ἐγκυκλίων, αἰτινες ἀνεγνώσθησαν ἐπ' ἐκκλησίας, ἀνέπτυξεν ἐν πλατεῖ πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τὸν σκοπὸν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου καὶ τὰ ἀγαθὰ τὰ ὅποια δύνανται νὰ προέλθουν ἐξ αὐτοῦ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς νεολαίας καὶ ἐπεκαλέσθη ἐν τέλει τὴν ἠθικὴν ὑποστήριξιν τῶν γονέων καὶ τῶν κηδεμόνων τῶν μαθητῶν, ἰδίᾳ δὲ τοῦ διδασκαλικοῦ κόσμου τῆς ἐπαρχίας του. Τὴν τοιαύτην ἐργασίαν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων παρακολουθεῖ μετ' ἰδιαιτέρας χαρᾶς καὶ ἀνακουφίσεως ἡ κοινωνία τῆς τε Μυτιλήνης καὶ τῆς ὑπαίθρου.

— Προνοίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἰανουαρίου θὰ ἀρχίσῃ ἐκδιδομενον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ μηνιαῖον ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Ποιμὴν».

— Ἡ ἐπὶ δεκαετίαν ὄλην χρεῖα τῆς ἐπαρχίας Καρυστίας συνετέλεσεν ὥστε μὴ μόνον νὰ ἐπιπολάσωσιν εἰς τὰς τάξεις τῶν χριστιανῶν προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίαι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἀποίμαντον αὐτῆς νὰ εἰσβάλλωσιν ἀκωλύτως ὁ χιλιασμὸς μὲν εἰς τὸν ἀστικὸν πληθισμὸν, ὁ κομμουνισμὸς δὲ εἰς τὰς ἐργατικὰς τάξεις τῶν ὄρυχείων, ἡ δὲ χαρτοπαξία νὰ καταστῆ τὸ κύριον τῶν κατοίκων ἀσχόλημα, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ ἀκηδία περὶ τὴν θεραπείαν τῶν κυριωτέρων πόρων τῆς ἐπαρχίας, ἤτοι τῆς ἀμπελοουργίας καὶ τῆς ἐλαιοκομίας. Εὐθεθεῖς πρὸ τοιαύτης καταστάσεως ὁ σεβ. Μητροπολίτης Καρυστίας κ. Παντελεήμων, ἀφ' ἧς ἀνέλαβε τὴν ποιμαντορίαν τῆς ἐπαρχίας ἐπεδόθη ἀμελλητι εἰς τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνάπλασιν τῶν χριστιανῶν καὶ τὴν βελτίωσιν τῶν κοινωνικῶν τῆς ζωῆς συνθηκῶν. Οὕτω διὰ συνεχοῦς καὶ ἐμμόνου κατηχήσεως τοῦτο μὲν ὠργάνωσεν εἰς ἠθικοθρησκευτικὰς ἐνώσεις τοὺς νέους, τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς νεάνιδας, ὥθησε τὴν νεολαίαν εἰς τὴν μελέτην τῶν ἁγ. Γραφῶν, εἰς τὴν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἔργα ἀσκησιν καὶ εἰς τὴν φιλανθρωπίαν, τὸ δὲ διοργανώσας ἐπανειλημμένα Συνέδρια τῶν ἱερέων τῆς ἐπαρχίας διὰ συνεχῶν διδασκαλιῶν, προτροπῶν καὶ παρακελεύσεων ἀνέπτυξεν ἐν αὐτοῖς συνείδησιν ἱεροπρεπῆ καὶ μείζονα συναίσθησιν τῶν πρὸς τοὺς χριστιανούς καθήκοντων. Αἱ προσπάθειαι αὗται τῆς Α. Σ. καὶ τὸ παραλληλῶς πρὸς τὴν δρᾶσιν ταύτην ἀσκούμενον ποιμαντορικὸν κίνημα συνετέλεσαν ὥστε καὶ τὰ χαρτοπαίγνια νὰ καταργηθῶσι καὶ ὁ τέως τελείως διοργανωμένος χιλιασμὸς νὰ ἀφανισθῆ καθ' ὀλοκληρίαν, καὶ κατὰ πάσης ἄλλης ἀποπείρας ἀποπλανήσεως τοῦ λαοῦ νὰ ἐγερθῆ μέτωπον εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς. Τὰ μάλιστα συνετέλεσεν εἰς τὴν εὐδόωσιν τοῦ ἀγῶνος καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ σεβ. Παντελεήμονος συσταθεὶς φιλολογικὸς σύλλογος «Ἐφορος ὁ Κυμαῖος», ὅστις ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του οὐ μόνον διοργανοῖ τεργνάς ἅμα καὶ δι-

δακτικές συγκεντρώσεις τῶν κατοίκων, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεῖ εἶδος ἀστυνομίας ἡθῶν, διότι μόνον τῇ ἐγκρίσει αὐτοῦ δύνανται νὰ ἐργασθῶσιν οἱ ἑκάστοτε εἰς Κύμην μεταβαίνοντες θεατρικοὶ θίασοι. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐργατικὸς κομμουνισμὸς ἐξεφυλίσθη χάρις εἰς τὴν πρωτόβουλον τῆς Α.Σ. δρᾶσιν ἐλθούσης εἰς αἴεσον ἐπαφὴν πρὸς τὰς ἐργατικὰς μάζας καὶ προκαλέσασθαι τὴν σύγκλησιν μεγάλου συνεδρίου, ὃ καὶ προήδρευσε, μετὰ πολυῶρους δὲ καματηρὰς συζητήσεις ἐπέτυχεν νὰ διευθετήσῃ ὀριστικῶς τὰς μεταξὺ τοῦ λαοῦ τῆς περιφερείας καὶ τῆς ἐταιρείας τῶν λιγνυτορυχείων διενέξεις, οὕτω δ' αἱ κομμουνιστικαὶ τάσεις καὶ ἐκδηλώσεις ἐλησμονήθησαν. Ἐκ παραλλήλου τὸν σεβ. μητροπολίτην ἐπισηχόλει καὶ ἡ μέριμνα περὶ τῆς βελτιώσεως τῆς ζωῆς τοῦ ποιμνίου δι' ἔργων κοινῆς ὠφελείας. Διὰ συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Ἐμπορ. συλλόγου Κύμης, δι' ἐργῶν, διοργανώσεως ἀγορῶν καὶ ἄλλων δραστηρίων ἐνεργειῶν τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς ἱ. μητροπόλεως ἐπετεύχθη ἡ λύσις τοῦ τέως ἀλύτου ζητήματος τῆς ὑδρεύσεως τῆς πόλεως κατενθουσιάζασα τοὺς κατοίκους. Ἐπ' ἴσης εἰς ἐνίσχυσιν τῆς παραγωγικότητος τῆς ἐπαρχίας ἡ Α. Σ. συνεκάλεσεν ἐν Κύμῃ γεωργικὸν συνέδριον ἐξ εἰδικῶν γεωπόνων καὶ ἀντιπροσώπων τῶν παραγωγικῶν τάξεων, μετὰ μελέτην δὲ τῶν μεθόδων βελτιώσεως ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ σεβασμιωτάτου ἐπετεύχθη ἡ ἰδρυσις τοῦ Ταμείου ἐλαίας ἐν Κύμῃ, τοῦ Ταμείου προνοίας τῆς παραγωγῆς καὶ εἰδικοῦ ἀγροκηπίου, εἰς τὸ ὅποιον διὰ τῶν ἐμμόνων συστάσεων τοῦ μητροπολίτου κατορθώθη ἡ ὑπὸ τῶν χωρικῶν παροχῆ ἐπὶ τὰ ὀλοκλήρων χιλιάδων μωχευμάτων ἐντελῶς δωρεάν οὕτως ἐλπίζεται ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν πᾶσαι αἱ κλιτεῖς τῶν βουνῶν τῆς ἐπαρχίας θὰ καλυφθῶσιν ὑπὸ ὀπωροφόρων δένδρων. Τὸ λοιπὸν φιλανθρωπικὸν ἔργον τῆς μητροπόλεως διεξάγεται ὑπὸ τῶν ἐν πάσαις ταῖς ἐνορίαις τῆς ἐπαρχίας λειτουργούντων Φιλοπτώχων Ταμείων καὶ τοῦ ἐν Κύμῃ γενικοῦ ὑπερεκατὸν χιλιάδων δραχμῶν διατιθεμένων ἐτησίως πρὸς βοήθειαν τῶν πενόμενων, πρὸς προικισμὸν πτωχῶν κορασίων καὶ μαθητῶν, ἀνοικοδόμησιν ἐτοιμορρόπων οἰκιῶν πτωχῶν χρῶν, ὀργάνωσιν καὶ συντήρησιν μαθητικῶν συσσιτίων κλ. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ δρᾶσις τῆς ἱ. μητροπόλεως ἐξεδηλώθη καὶ ἐν τῇ ἰδρύσει καὶ ὀργάνωσει τοῦ «Τάγματος τοῦ ἀγίου Παντελεήμονος» ἐπὶ σκοπῷ ἀναπτύξεως τῆς ἐσωτερικῆς ἱεραποστολῆς. Τὸ τάγμα συντηρεῖ ἐν τῷ περιβάλλῳ τοῦ μητροπ. εἰκῆματος Ὁρφανοτροφεῖον, ἐν ᾧ διατρέφονται καὶ μορφοῦνται ὑπὲρ τὰ τριάκοντα ὀρφανὰ καὶ λειτουργεῖ σχολὴ ἀνωτέρα ἐσωτερικῆς ἱεραποστολῆς διὰ τὸ ἴδρυμα τοῦτο ἐδαπανήσαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος (1931) δρχ. 212,638.90. Ἐν γένει εἰπεῖν ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καρυστίας ἀποτελεῖ τὴν ἀφειρημένην καὶ τὸ κέντρον ἐντόνων θρησκευτικῆς, ἠθροπλαστικῆς, φιλανθρωπικῆς καὶ κοινωνικῆς δράσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος συζητήσασα ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν διαμαρτυριῶν κατὰ τῆς πατριαρχικῆς ἐν συνόδῳ διατάξεως περὶ ἐκλογῆς Πατριάρχου ἐνέκρινεν ὅπως ἀναβληθῇ ἡ δημοσίευσίς αὐτῆς, ἵνα μεσολαβήσῃ συζητήσεις μεταξὺ τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀντιπροσωπείας τῶν Κοινοτήτων.

— Συμπληρουμένου τετάρτου αἰῶνος ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῶν πατριαρχικῶν περιοδικῶν «Ἐκκλησ. Φῶρον» καὶ

«Πανταίνου» ἀποφάσει συνοδικῆ συνέστη ἐπιτροπεία πρὸς διακανονισμὸν εἰδικοῦ ἑορτασμοῦ τῆς εἰκασπενταετηρίδος κατὰ τὸν ἐπιόντα Φεβρουάριον.

— Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Λεοντοπόλεως καὶ Ἀξώμης καὶ τινῶν νομομαθῶν συνοδικῆ παρακλήσει ἀνέλαβε νὰ καταρτίσῃ νέαν δικονομίαν τῶν ἐκκλησ. δικαστηρίων στηριζομένην ἐπὶ τῆς δικονομίας τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Μαικτῶν Δικαστηρίων συμπληρωματικῆς τῆς δικονομίας τοῦ Ἐκκλησ. Δικαίου, κωδικοποιουμένων ἅμα καὶ τῶν διατάξεων τῶν ἐν τοῖς πατριαρχικοῖς δικαστηρίοις ἐφαρμοζομένων νόμων. Τὸ ἔργον κατόπιν θὰ μεταφρασθῇ εἰς τὴν ἀραβικὴν.

— Ὑπὸ τῆς Ἱ. συνόδου ἀνετέθη εἰς τὸν σεβ. μητροπ. Ἐρμοιπόλεως ὁ καταρτισμὸς μελέτης τοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρείας ἰσχύοντος δικαίου περὶ διαθήκης ἀγάμων κληρικῶν καὶ καθ' ὅλου τῆς κληρονομίας αὐτῶν, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν συνθηκῶν τῆς ποικίλης τῶν κληρικῶν ὑπηρετικότητος ἐν τῷ κλίματι τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ θρόνου.

— Ἐπ' ἴσης ἀνετέθη εἰς τὸν σεβ. μητροπολίτην Λεοντοπόλεως ἡ εἰσήγησις περὶ τοῦ δέοντος γενέσθαι ὡς πρὸς τὰ ζητήματα τῶν μεικτῶν γάμων καὶ τῶν ἐξ αἰρέσεως ἢ σχίσματος ἐπιστροφόντων εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν.

— Τελουμένης τῆς πανηγυρικῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγ. Νικολάου ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ ἐν τῷ φερονύμφῳ πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ Καΐρου, τὸ παρὰ τὴν πύλην τοῦ ναοῦ μέρος τοῦ ἐδάφους ὑπέστη αἰφνιδίαν καθίζησιν ὀλίγων ἑκατοστῶν, συνεπείᾳ δὲ τούτου ἐπληκολούθησε πανικός τοῦ ἐκκλησιασματος, ἐξ οὗ ἔπαθον περὶ τὰ 15 πρόσωπα. ὧν δύο ἐτραυματίσθησαν βαρύτερον. Οἱ παθόντες μετηνέχθησαν διὰ φορεῶν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἀποκατασταθείσης δὲ τῆς τάξεως τῇ προτροπῇ τοῦ τελεταρχοῦντος Πατριάρχου καὶ τῶν συλλειτουργῶν μητροπολιτῶν ἡ λειτουργία συνεχίσθη ἐν ἡρεμίᾳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ κολλεγίου τῶν ἐν Κάρλοβιτς ρώσων ἀρχιερέων διαφεύδεται ὅτι ὁ ἐν Ἀμερικῇ ρώσος ἀρχιεπίσκοπος σεβ. Ἀπολλινάριος ἐγκατέλιπε τὴν ἐπαρχίαν του καὶ ὅτι ἀπέστησαν ἐκ τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ ὀρθόδοξοι κοινότητες Ἀπ' ἐναντίας—λέγει τὸ ἀνακοινωθέν—τὸ ποιμνίον του ἐπληθύνθη προστεθεισῶν δύο νέων μεγάλων κοινοτήτων ἐν Φιλαδελφείᾳ καὶ Μπροῦκλιν.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐν τῇ «Documentation Catholique» ἀναδημοσιεύεται ἐγκύκλιος τοῦ βικαρίου-καρδιναλίου Ῥώμης, καθορίζουσα τὰ μέρη τοῦ ναοῦ, εἰς τὰ ὅποια ἐπιτρέπεται ἡ τοποθέτησις ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων. Ῥητῶς ἐπιβάλλει τὴν τοποθέτησιν κηρίων ἐκ καθαροῦ κηροῦ μελίσης ἐπὶ τῆς Ἁγ. Τραπέζης, πρὸ τοῦ ἱεροῦ δὲ Ἀρτοφορίου, τῶν ἁγίων λειψάνων καὶ τῶν ἱερῶν εἰκότων ἐπιβάλλει τὴν χρῆσιν κηρίων ἢ κανδηλῶν ἐλαίου καὶ ἀπαγορεύει πάντα δι' ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων διάκοσμον τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἱ. ναοῦ. Ἐπίσης ἀπαγορεύει τὸν παρὰ πολὺ ἔντονον ἠλεκτρικὸν φωτισμὸν καὶ συνιστᾷ τὴν χρῆσιν μετριωτέρας ἐντάσεως λαμπτήρων καὶ δὴ ἡμιδιαφανῶν.

— Δι' ὁμοίας ἐγκυκλίου ἀπαγορεύεται εἰς τὸ ἐξῆς ἡ χρῆσις τεχνητῶν ἀνθέων διὰ τὴν διακόσμειν τῆς ἁγίας Τραπέζης, καθὼς καὶ ἡ ἐν τισὶ ναοῖς τῆς Ῥώμης ἐπικρατῆ-

άσα συνήθεια τῆς πωλήσεως κηροῦ ἐν τοῖς ναοῖς.

ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ

Μετά τὴν κατάργησιν τοῦ ἀραβικοῦ ἀλφαβήτου ἐν Τουρκίᾳ καὶ τὴν διὰ τοῦ λατινικοῦ ἀντικατάστασιν αὐτοῦ, ἢ διὰ τῶν ἀραβικῶν χαρακτήρων ὑφισταμένη μετάφρασις τῆς ἀγ. Γραφῆς εἰς τὴν τουρκικὴν γλῶσσαν παρέστη ἀνάγκη καὶ ἀποδοθῆ διὰ τῶν λατινικῶν χαρακτήρων Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡ παλαιὰ τουρκικὴ μετάφρασις ἀνεθεωρήθη, ἐντεῦθεν δὲ προέκυψε νέα βελτίων, ἐν τῇ ὁποίᾳ κατεβλήθη προσπάθεια νὰ ἀντικατασταθῶσιν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον οἱ ἐν τῇ προγενεστέρᾳ μετάφρασει ἀραβισμοὶ καὶ περσιμοὶ διὰ τουρκισμῶν. Ἡ νέα αὕτη μετάφρασις, γενομένη ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν τῶν Βιβλικῶν Ἐταιρειῶν Βρετανικῆς, καὶ Ξενης, σημειοῖ νέαν ἐποχὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν τουρκικῶν μεταφράσεων τῆς Γραφῆς. Τοῦ λόγου δι' ὄντος περὶ τῆς ἀγ. Γραφῆς σημειοῦμεν ὅτι ἡ διὰδοσις αὐτῆς μεταξὺ τῶν μουσουλμανικῶν πληθυσμῶν τοῦ κόσμου ὑπῆρξε καὶ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος σημερινῆ· οὕτω ἐν Σουδάν, Ἀβυσσυνίᾳ, Πιλαιστίνῃ, Συρίᾳ Κύπρῳ καὶ Αἰγύπτῳ διεδόθησαν ἀντίτυπα 166,740 εἰς 95 γλώσσας. Ἐν καθαρῶς ἀραβικῇ γλώσσῃ, τῇ ἱερᾷ γλώσσῃ τοῦ Ἰσλάμ, ἐπώληθησαν 101,000 ἀντίτυπα, 5,600 δὲ ἐν τῷ ἀραβικῷ αἰγυπτιακῷ ἰδιώματι. Ἀναφέρεται ὅτι πωλητῆς τις εἰσχωρήσας εἰς κατασκήνωσιν βεδουϊνῶν ἐν Συρίᾳ ἐκ 3,000 σκηρῶν ἐπώλησεν ἀντίτυπον πρὸς τὸν σείχην, ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι οὐδέποτε ἤκουσε τις περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Περὶ τὰς 60,000 ἀντίτυπα ἐπώληθησαν ἐν Περσίᾳ καὶ Ἰράκ.

NEA BIBLIA

[Ἡ «Ἐκκλησία» ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἀναφέρει πᾶσαν νέαν ἔκδοσιν, ἥς ἀντίτυπον ἀποστέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν].

Γρηγ. Π. Κασιμάτῃ ὑφηγητοῦ τοῦ Ἀστικοῦ δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης, δικηγόρου, Ἡ νομικὴ φύσις τοῦ γάμου. Εἰσαγωγικὸν μάθημα εἰς τὴν μελέτην τοῦ συγχρόνου οἰκογενειακοῦ δικαίου. Θεσσαλονίκη 1932.—Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ὁ σ. ἀσχολεῖται περὶ τὰ προβλήματα τὰ ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ οἰκογενειακοῦ δικαίου προκαλούμενα ἐκ τῶν συγχρόνων κοινωνιολογικῶν «ρευμάτων» καὶ ἰδίᾳ περὶ τὸ τῆς νομικῆς φύσεως τοῦ γάμου. Διαπιστῶν πόσον μακρὰν τῆς ἐννοίας τῆς συμβάσεως εὐρίσκειται ὁ γάμος καὶ ἡ δι' αὐτοῦ καταρτιζομένη οἰκογένεια, ἐφ' ὅσον ἡ μὲν πρώτη συνάπτεται διὰ τῆς ἀπλῆς συμπτώσεως τῆς βουλήσεως τῶν συμβαλλομένων πρὸς παραγωγὴν ἐννόμου ἀποτελέσματος εἰς τὰς σχέσεις των, ἡ δὲ διὰ τοῦ γάμου πολιτικὴ ἢ θρησκευτικὴ διαδικασία δὲν ἔχει ἀπλῶς τὴν ἐννοίαν τῆς ἐπισήμου διαπιστώσεως τῆς συμπτώσεως τῶν βουλήσεων τῶν εἰς γάμον ἐρχομένων, ἀλλὰ ἀποτελεῖ στοιχεῖον συστατικόν, ἢ ἔλλειψις τοῦ ὁποίου στερεῖ πάσης συνέπειας τὴν συναίνεσιν τῶν συμβαλλομένων καὶ εἰς τὸ ὅπολον ἐνεργὸν μέρος λαμβάνει ὁ μετέχων πολιτικὸς ἢ θρησκευτικὸς λειτουργός, ὅστις καὶ κηρῶσει τὸν γάμον συντελεσμένον, εὐρίσκει ἐν τούτοις ὅτι τὸ στοιχεῖον τῆς συμβατικότητος δὲν ἀποκλείεται ἀπολύτως ἀπὸ τῆς ἐννοίας τοῦ γάμου, καθότι ἡ συναίνεσις τῶν μελλονύμφων ἀποτελεῖ κυρίαν αὐτοῦ προϋπόθεσιν, τὸ στοιχεῖον ὅμως τοῦτο δὲν ἀσκεῖ τὴν μεγαλειτέραν ροπήν, διότι ὁ γάμος ἐν τῇ οὐσίᾳ του εἶνε ἔνωσις δύο προσώπων

εἰς ἀνωτέραν ἠθικὴν ἐνότητα, καί, κατὰ τὸν Modestinum, «consortium omnis vitae. divini et humani juris communicatio». Ὅτι ὅμως, κατὰ τὸν σ., ἀποδεικνύει τὴν μὴ συμβατικότητα τῆς γαμικῆς σχέσεως εἶνε τὸ ἀδύνατον τῆς κοινῆς συναίνεσις διαλύσεως αὐτοῦ, διότι ἡ σημερινὴ ἐξέλιξις τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν τοῦ ἱεραπολιτισμένου κόσμου ἀποστέργει τὴν ἐλευθέραν τῶν γαμικῶν δεσμῶν διάλυσιν καὶ δὲν δέχεται ταύτην εἰ μὴ ὡς ἀπευκταῖον ἀποτέλεσμα ἐκτάκτων συνθηκῶν, τὰς ὁποίας ἐπικαλεῖται, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς κρατούσης ἠθικῆς τάξεως, ὁ δικαστής». Διότι ὁ γάμος, ὡς σύνολον ἠθικῶν καὶ νομικῶν κανόνων συντονιζόντων τὰς βιολογικὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι διάφορος τῆς ἐννοίας τῆς συμβάσεως· εἶνε μὲν βιολογικὴ ἀνάγκη, ἀλλὰ κατευθυνομένη ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν ἠθικῶν ἰδεῶν τῆς κοινωνίας, καθότι σκοπὸς αὐτοῦ εἶνε ἡ διατήρησις τῆς παραδεδομένης ὑπὸ τῆς κοινωνίας ἠθικῆς τάξεως. Ὁ σ. ποιεῖται λόγον καὶ περὶ τῆς ἐλευθέρως συμβιώσεως ὡς «πραγματικοῦ» σήμερον θεσμοῦ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν «νομικόν» θεσμόν τοῦ γάμου, καί, ὡς εἶνε ἐπόμενον, περὶ τοῦ καρποῦ τῆς συμβιώσεως ταύτης, ἢ τοῦ τῶν ἐξωγάμων τέκνων, ὡς καὶ περὶ τῆς ἀναζητήσεως τῆς πατρότητος ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὑπὸ σύνταξιν ἑλληνικὸν Ἀστικὸν Κώδικα. Ἡ μελέτη, καρπὸς ἐξαντλητικῆς μελέτης τῆς σχετικῆς φιλολογίας τοῦ θέματος, εἶνε λίαν ἐνδιαφέρουσα.

Ἄρχιμ. Ἀγαθαγγέλου Ξηρουχάκη, Ἡ ἐν Κρήτῃ ἀπαντάσας τοῦ 1363—1366 καὶ τὸ διοικητικὸν σύστημα τῆς Βενετίας ἀπέναντι τῶν κοινωνικῶν τάξεων καὶ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν μακρὰν περιόδον τῆς ἐν τῇ νήσῳ κυριαρχίας αὐτῆς (1211—1669) Ἀλεξάνδρου, Πατριαρχ. τυπογραφείου, 1932.—Ὁ ἀπὸ μακροῦ ἐιδικῶς περὶ τὰ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Κρήτης ἀσχολούμενος σ. τὴν μελέτην του ταύτην ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ Ἐκκλῆσ. Φάρῳ Ἀλεξανδρείας, κατήρτισε δ' αὐτὴν ἐξ ἀδρῶν μελετῶν τῶν ἐν Βενετίᾳ καὶ ἄλλαχού ἀρχείων καὶ τῶν σχετικῶν πηγῶν καὶ βοηθημάτων, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν πλουσιῶν βιβλιογραφικῶν διασαφίσεων.

Χρυσοστόμου Ι. Νεαμονιτάκη, Πῶς εἶδον τὴν Κίμων ὅτι περιηγεῖται κατὰ τὸν 15' καὶ 1η' αἰῶνα. Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν «Κιμωλιακῶν». Ἀθήναι, τύποις «Φοῖνικος», 1932.—Τὸ παρὸν μελέτημα, κατηγορητικὸν ἐπὶ τῇ βίβσει τῶν Ὀδοιπορικῶν τῶν ἐπισκεφθέντων τὰς Κυκλάδας γάλλων, γερμανῶν καὶ ἰταλῶν περιηγητῶν καὶ ἐν ταῖς περιγραφαῖς των διασωσάντων πολυτίμους ἱστορικὰς περὶ αὐτῶν εἰδήσεις καὶ ἐνδιαφέρον λαογραφικὸν ὑλικόν, ἀποτελεῖ ἐνδιαφέρουσαν ἐπιστημονικὴν συμβολὴν εἰς τὰ ἐπὶ τῇ Ἐκατονταετηρίδι προσεχῶς ἐκδιδόμενα ὑπὸ τοῦ ἐκ Κιμῶλου κ. Ι. Ράμφου, Διευθυντοῦ τοῦ Ἐκκλῆσ. Ὁργανοτροφείου, «Κιμωλιακά».

Τὸ πρόβλημα τῆς Βίβλου. Ἐκτακτος ἔκδοσις περιοδικοῦ «Λόγοι Ζωῆς». Ἐν Ἀθήναις.—Ἐν τῷ τεύχει τούτῳ μετὰ γενικὸν χαρακτηρισμὸν τῶν ἀγ. Γραφῶν ἐξετάζονται αὐταὶ ἐν τῇ σχέσει των πρὸς τὴν Ἀρχαιολογίαν, τὴν Ἐπιστήμην τὴν θρησκευολογίαν, ὀριζομένης δὲ τῆς σωτηρίας ὡς τοῦ κυρίου θέματος τῆς Βίβλου ἐξετάζονται κατ' ἀντιβολὴν αἱ δύο Διαθήκαι ἡ Π.Δ. καὶ ἡ Κ.Δ., καὶ ἐξάιρεται ἡ ὀριστικὴ καὶ πραγματικὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἢ παρεχομένη διὰ τοῦ Αὐτρωτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«ΘΕΟΛΟΓΙΑ». Ἐξεδόθη τὸ τελευταῖον τεύχος τοῦ Ἰ' Τόμου Περιεχόμενα: Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος Ἀγαλλιανὸς καὶ τὸ ἐν Λέσβῳ Ἀναμορφωτικὸν ἔργον του ὑπὸ Γ. Μ. Βαλέττα.—Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας καὶ ἡ Δ'. Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὑπὸ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.—Ἡ Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ τῇ πεντεκαίδεκατῇ ἑκατονταετηρίδι (431-1931), ὑπὸ Ἀδαμαντίου Ν. Διαμαντοπούλου, Καθηγητοῦ.—Ἀρχιερατικὸν Ἐπιτίμιον ὑπὸ Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκίηλ.—Κριτικὸν καὶ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον. Πίναξ Ὀνομάτων Δεκάτου Τόμου.—Πίναξ Περιεχομένων Δεκάτου Τόμου.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Σουφλίου.

Προκειμένου νὰ πληρωθῶσι διὰ τακτικῶν ἐφημερίων αἱ χηρεύουσαι θέσεις τῶν παραμεθωρίων ἐνοριῶν, 1) Βρυσοῦλας, 2) Γεμιστής, 3) Ταύρης, 4) Θυμαριάς, 5) Γιαννούλης β 6) Μανροκκλησίου, καλοῦνται οἱ βουλόμενοι νὰ καταλάβουν μίαν ἐκ τῶν θέσεων τούτων, ὅπως ἐντὸς δύο μηνῶν ὑποβάλουν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητρόπολιν τὰς αἰτήσεις αὐτῶν, μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων ἐγγράφων, πρὸς ἀνακήρυξιν τούτων ὡς ὑποψηφίων. Ἐν Σουφλίῳ τῇ 14 Δεκεμβρίου 1932. † Ὁ Σουφλίου Ἰωακείμ.

Ἱ. Μητρόπολις Σερρών.

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Σερρῶν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 78 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5148 καλεῖ τοὺς βουλόμενους νὰ θέσωσιν ὑποψηφίότητα ἐφημερίου διὰ τὰς κενὰς θέσεις τῶν χωρίων Ἄνω—Ὅρεινης, Κάτω—Ὅρεινης, Ἁγίου Ἰωάννου, Ἐπταμήλων, Μονοβρύσεως, Κουβουκλίου, Κρίνου, Ψωμοτοπίου, Δρυνοχωρίου, Παραλιμνίου, Βαμβακιᾶς, Κάτω—Καμήλας καὶ Ἀγίας—Ἐλένης καὶ Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου Σερρῶν καὶ Ἐλαιῶνος καὶ Ἀναγεννήσεως. † Ὁ Σερρῶν Κωνσταντίνος.

Ἱ. Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας.

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος Νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσ-

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς χηρευούσας θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Κοινοτήτων Πόδου, Κάτω Βασιλικῆς (Ναυπακτίας), Ῥουσέϊκα, Διαμαντέϊκα, Νερομάνα (Τριχωνίας), Ξηρακιᾶς (Βάλτου) Ἁγίου Γεωργίου (Μεσολογγίου) ὅπως ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁριζόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων ἐφημερίων διὰ τὰς ὡς ἄνω ἐνορίας. Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 19 Δεκεμβρίου 1932. † Ὁ Αἰτωλοακαρνανίας Κωνσταντίνος.

Ἱ. Μητρόπολις Ἀργολίδος.

Προκαλοῦνται οἱ βουλόμενοι ἰν' ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι, πρὸς πλήρωσιν, δι' ἐκλογῆς, τῆς κενῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ ἐν Πυργέλῳ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὅπως, μέχρι τῆς 8 Ἰανουαρίου 1933, ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὁποδεικτικά τῶν κανονικῶν καὶ τῶν νομίμων προσόντων τῶν. Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 16 Νοεμβρίου 1932 † Ὁ Ἀργολίδος Ἱερόθεος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς Ἱεράς μητροπόλεως Θήρας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν εἴκοσι ὀκτὼ ἐνωτικῶς κτήματα (ἀγραμπελώνες) κείμενα εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Κοινότητος Οἴας τῆς Νήσου Θήρας ἀνήκοντα κατὰ πλήρη κυριότητα καὶ νομὴν καὶ διακατεχόμενα ὑπὸ τῆς ἰ. μονῆς Χοζοβωτίσεως Ἀμοργοῦ βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 920 διακηρύξεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἰ. μητροπόλεως Θήρας καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Φηροῖς Θήρας εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 8 Ἰανουαρίου 1933 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ (Υ)ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ὁ Πρόεδρος κ. α. α. Ἀρχιμ. Ν. Δεναξᾶς.

Ζητεῖται Ἱεροκλήρῳξ διὰ τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ξάνθης. Πληροφορίαι παρὰ τῷ Γραφεῖῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ Ἰ' ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ "ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ",

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

Περὶ προγράμματος τῶν ἐν τῷ Κράτει πενταταξίων Ἱ. Σχολῶν 25. Περὶ τοῦ προγρ. τῶν Ἱερατ. Φροντιστηρίων 49. Περὶ ὄργαν. θέσεων Μητροπολ. γραφείων 87. Περὶ τρόπου διοικήσεως καὶ διαχειρ. τῆς διατηρουμένης περιουσίας τῶν Μονῶν 88. Περὶ διορθώσεως κωδικοποιήσεως Ἐνορ. Νόμου 424. Περὶ καθορισμοῦ τῆς ἔδρας Ἱερατικῶν φροντιστηρίων.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

Περὶ ἀναθεωρήσεως ποινῆς καθαιρέσεως 7. Περὶ ἀναγνωρίσεως ἐνορ. ναοῦ 19. Περὶ ἀναλήψεως χρημάτων Ἱ. Ναῶν 35 Περὶ προσωπικῆς ἐργασίας τῶν μοναχῶν 220. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν Παλαιοημερολογητῶν (τοῦ Ἐισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου) 391.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Περὶ τελῶν χαρτοσήμου (Ο. Δ. Ε. Π.) 34. Ἐγκύ-

κλιος περὶ καταθέσεως τῶν ἀποθεμάτων τῶν ναῶν 121. Περὶ Παλαιοημερολογητῶν 362, 384, 394.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν πρὸς τοὺς Προέδρους τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῷ Πάσχα 145.

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ἐγκύκλιος περὶ ἀπολυτηρίων τῶν Ἐφημερίων 3. Ἀποφάσεις περὶ συγχωνεύσεως καὶ καταργήσεως Μητροπόλεων 415.

ΕΓΓΡΑΦΑ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Ἐγκύκλιος τοῦ Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς 6.—Τοῦ αὐτοῦ, ἐγκύκλιος πρὸς τὸν Ἱ. Κλήρον περὶ τοῦ ποιμαντικοῦ καθήκοντος τῶν Ἐφημερίων 354.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Ἀφοπλισμὸς 33. Γόρτυνος καὶ Μπόλεως Πολυ

κάρπου, Ειδωλολατρικαὶ ἐκφράσεις εἰς χριστιανικὰ χεῖλη 42. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** Ὁ τύπος ὑπὲρ τὴν οὐσίαν 65. Τὸ αἷτιον τῆς τυποκρατίας 73. Ἐν δοθεν ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἐξυγιάνσεως 81. Προϊὼν ἠθικὸς ἐξευγενισμὸς 111. Ἡ λογικὴ καὶ ἡ ψυχολογία τοῦ Τριωδίου 129. Ἡ μεγάλη συμφορὰ 353. **Ἐμμ. Γ. Μυτιληναίου, Πρεσβυτέρου**, Ὑπὲρ τῆς Νεότητος 407. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Μακαριωτάτου 401. **Ἐμμ. Γ. Μυτιληναίου**, Πανεπιστημιακὸς Ναὸς 416. Γ. Χόλλεμπαχ Φώτιος ὁ Β΄ Πατριάρχης ΚΠόλεως 423.

ΕΟΡΤΙΑ

Ἐπὶ τῷ νέφ ἔτει 4. Ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάς 137. «Πάσχα λύτρον λύσης» 145. Μέγα καὶ παράδοξον 431.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ

Ἐκθεσις μικτῆς δογματ. Ἐπιτροπῆς Ἀγγλικανῶν καὶ Ὁρθοδόξων 57, 66. **Π. Ι. Μπρατιωῆτη**, Ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως τῆς μεικτῆς δογματ. Ἐπιτροπῆς 121. **Τοῦ αὐτοῦ**, Ἐπιστολὴ 166. **Μ. Ἀρχ. Μιχ. Κωνσταντινίδου**, Ἡ Ἱερὰ Παράδοσις 194. **Τοῦ αὐτοῦ**, Ἡ λατρεία τῶν Τιμῶν Δώρων 316

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολυκάρπου, Περὶ τοῦ Κανόνος τῆς Π. Δ. 150.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ, Προβλήματα Εἰκονογραφικὰ 178, 258. **Ἐδστ. Σταθοπούλου**, Ἡ ἐν Ἀγ. Ὄρει σερβικὴ Ἱ. Μονὴ τοῦ Χιλανδαρίου 205.

ΠΑΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Γερ. Ι Κονιδάρη, Ἀνεύρεσις ἔργου τοῦ Μάνη 35. **Παροναξίας Ἱεροθέου**, Ἐγγραφοὶ τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου Θεολήπτου περὶ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς 76. **Μ. Μαλανδράκη**, Δύο ἀνέκδοτα ἔγγραφα 185.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Γόρτυνος καὶ Μεγ)πόλεως Πολυκάρπου, Ἡ πρώτη τοῦ ἔτους καὶ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος 17. **Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου**, Ἡ Γ΄ Οἰκουμ. Σύνοδος καὶ τὸ Πρωτεῖον τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης 225. G Hollenbach, Τὸ παπικὸν ἀλάθητον ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ἱστορίας 274.

ΚΑΝΟΝΙΚΑ

Α. Χ. Περὶ μεικτῶν γάμων 147. **Π Τρεμπέλα**, Τὸ ζήτημα τῶν ἐν Εὐρώπῃ ὀρθοδ. ὄψ. παροικιῶν 195. **Τοῦ αὐτοῦ**, Οἱ ὄροι καὶ οἱ παράγοντες τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Αὐτοκράτου 210, 218, 247, 264, 278. **Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ**, Ἡ Ἱερολογία εἰς τοὺς μικτοὺς γάμους 290. **Π. Τρεμπέλα** Ἱστορικοναυτικὰ σημεῖα ἐπὶ τῆς ἐν Ρωσίᾳ ἐκκλησ. καταστάσεως 294, 306, 324, 335, 355, 362, 368 377 384, 401, 410, 418, 426. **Μαρωνείας Ἀνθίμου**, Τὸ ζήτημα τοῦ Ημερολογίου καὶ Πασχαλίου 376, 384, 397, 408, 416, 425, 435

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Διὰ τὸ ζήτημα τῆς Πατριαρχ. ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκλογῆς 74. Ἡ Ἀγγλικαν. Ἐκκλησία ὡς ἔχει σήμερον 82. Ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἱεραρχία 83. **Φωκίδος Ἰω-**

ακείμ, Διαθέσις τῶν προσόδων τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν.

ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΑ

Τὸ Συνέδριον τοῦ Ἐφημερ. Κλήρου : Ἐναρκτήριος τοῦ Μακ. Ἀρχ. επισκόπου 161. Τὸ Πρακτικὸν 169. **Ἐμμ. Γ. Μυτιληναίου Πρεσβυτέρου**: Ἐνώπιον τῆς πραγματικότητος 177. Πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν 185. Αἱ δυσκολαὶ 193. Ἐνότιη ἐν τῇ δράσει 209. Ἡ πειθαρχία πρῶτιστον καθ' ἑαυτὸν 217. Ἡ ὀρθὴ ἐκτίμησις τῆς ἱερατ. ἀξίας 257. Ἡ ἐνοριακὴ ζωὴ 273 Ὁ τελετουργὸς ἱερεὺς 289 Ὁ ἀγιαστὴς ἱερεὺς 305. Ὁ διδάσκαλος ἱερεὺς 321. Ὁ καθηγητὴς τῆς νεολαίας 337. Ὁ ποδηγέτης τοῦ οἴκου 361. Ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν 367. Τὸ Συμπέρασμα 375. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ**: Ἡ δύναμις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου 383.

ΘΕΙΑ ΛΑΤΡΕΙΑ

Ἀκολουθία ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἔτους 3.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ

Ἐμμ Γ. Μυτιληναίου Πρεσβυτέρου: Ὁ Βαπτιστὴς πρὸς τὴν σημερινὴν ἀνθρωπότητα 8. Τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Σωτηρίας 9. Ἡ πρὸς τὸν Κύριον καταφυγὴ 20. Ἡ ἐμμονὴ ἐν τῇ πίστει 21. Εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Αὐτρωτοῦ 26. Ἡ ἐπιμέλεια τοῦ πιστοῦ 36. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προσπαθείας 43 Ἡ πνευματικὴ ὑπεροχία 52. Ἐχομεν Πατέρα Πανάγαθον 59. Τὸ πρόβλημα τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας 66. Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας 75. Ἡ θρησκευτικὴ πείρα 84. Τὸ θρησκευτὸν πλῆθος 97. Πρὸ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου 106. Σώσατε τὴν Νεότητα 113. Νέα ἤθη 124. Ἀνοσιῶν προσχήματα 131. Ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ 138. Ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου 156. Ἡ ὁμολογία τῆς Σωτηρίας 164. Ἀληθινὴ Λατρεία 171. Φῶς Χριστοῦ 182. Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας 187. Ἡ δωρεὰ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος 204. Ἡ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία 212. Ἡ κλήσις 221. Ἐκλογὴ καὶ ἀπόφασις 251. Ἡ ἐν τῇ πράξει ἐκδήλωσις 252. Ἡ ἀντιμετώπισις τῶν πειρασμῶν 266. Αἱ εὐκολότεραι πτώσεις 267. Προσοχὴ εἰς τὴν γλῶσσαν! 281. Τὰ ἐμπόδια 282. Ἡ Προσευχὴ 298. Ἡ ὀλιγοπιστία 299. Ἀνεξικακία 314. Ἡ ἀξία τῆς πίστεως 315. Ἀναγκαῖαι προϋποθέσεις. Γινῶθι σαυτὸν 330. Ὁ Χρυσοῦς Κανὼν. Κύριος τῶν πάντων 345. Ἡ ψυχικὴ καλλιέργεια 357. Ἐνώπιον τῶν ὑλικῶν ζημιῶν 364. Τὰ μετὰ θάνατον 371. Ἡμεῖς καὶ ὁ «Κόσμος» 379 Ἡ ἐντολὴ τῆς ἀγάπης 387. Πάντα ματαιότης. Τὸ κοσμικὸν φρόνημα 403. Τυπολατρεία 411. Ἀδιαφορία 419. Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεὸς 427.

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Θνατείρων Γερμανοῦ, Κομμουνισμὸς καὶ Θρησκεία, 18, 42, 96, 112, 163. **Ἀρχ. Παρθενίου Πολάκη** Ἡ Ἐκκλησία καὶ τὰ κοινων. προβλήματα 95, 105, 123, 130, 154 180, 211. **Γρ. Παπαμιχαήλ** Ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κοινωνικῷ ὀργανισμῷ 103. **Γόρτυνος καὶ Μεγαλόπόλεως Πολυκάρπου**, Ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἀγνότης 259, 276. **Γρ. Π.** Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ οἱ πτωχοὶ 322, 343, 370. **Γόρτυνος καὶ Μεγ)πόλεως Πολυκάρπου**, Χριστιανικὴ Κοινωνικὴ Ἐνωσις 433.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΘΕΟΤόμου Π. **Μιχ. Κωνσταντινίδου**, Οί 'Αγγλικανοί περί του παπισμοῦ. *Εἰσὶν. Σταθοπούλου* 'Η ἐν 'Αγ' 'Ορει τὸ ἐν 'Αθωνιάς 'Ιερατ. Σχολή 59. *Ἀρχ. Μιχ. Κωνσταντινίδου*. Αἱ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις τῶν πολιτῶν τῆς 'Αγγλίας 152. *Τοῦ αὐτοῦ*, Οἱ Εὐαγγελικοῦς 'Εκκλησ. τῆς 'Αγγλίας περί ἡμῶν 250. *Τοῦ αὐτοῦ*, 'Η ἐπιστήμη καὶ τὰ θαύματα. 260 *Τοῦ αὐτοῦ*, 'Ο νέος ἀγγλικανὸς ἐπίσκοπος 'Ιεροσολύμων 297. *Τοῦ αὐτοῦ* 'Αγγλικανῶν 'Ιερέων Συνέδριον 313, 326.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Τόμου 'Η νέα 'Εγκύκλιος τοῦ 'Επισκόπου 'Ρώμης. 'Η μήτρα καὶ τὸ παιδί 10. 'Ο κίνδυνος τῆς μονομερείας. Ἐάν . . . Διὰ τὸ ἱερὸν κήρυγμα «Πρὸς Σὲ κατέφυγον» 11. 'Ο παγκόσμιος τάραχος. 'Η μὲν καὶ ἡ δέ. Κοινωνικὴ λειτουργία 22. Περί τῆς παπικῆς 'Εγκυκλίου καὶ πάλιν. 'Η «'Ανάπλασις». 'Ο νέος μητροπολίτης Αὐστραλίας 27. 'Η οὐ ἐπόμενον. Θλιβερὸς ἀπολογισμὸς. Δείνωσις. 'Ανάκρουσις 28. Θάνατος ἐπιφανοῦς ἱεράρχου 36. 'Η πρὸς τὰ ζῶα στοργή. Πιράδοξα πράγματα 37. 'Αφοπλισμὸς. † Charles Gore 44. Οἱ λαοὶ 53. Εὐχάριστος πρόεδρος 54. Τὸ αἵματηρὸν δίδαγμα. 'Αντίδρασις 60. 'Αστοχος χρῆσις 68. 'Η μεγάλη παρεξήγησις. «Γρηγ. ὁ Παλαμᾶς» 69. Θεραπείη. Διωγμὸς. Λεῖπει μόνον τὸ ἔγκλημα 77. Πῶς θέλει ἡ κοινωνία τὴν νεολαίαν. 'Ηθικὸς ἀφοπλισμὸς. Μία δεκαετία. 'Ο συνήγορος καὶ ἡ ἐλευθερία 98. Goethe 107. 'Η ἄνευ θρησκείας ἠθική. 'Η πέτρα τοῦ σκανδάλου. Τὸ ἔμπιστον κύρος 125. 'Η 'Εκκλησία ἐν τῇ Πολεμικῇ Ναυτικῇ. «'Εκκλησιαστικὸς Φάρος» 132. Τὰ αἶτια τῆς κρίσεως. Αἱ Φυσ. 'Επιστήμαι καὶ ἡ κρίσις 139. Αἱ περιουσίαι τῶν ναῶν 157. Δυσκολία. 'Εξανθρωπισμὸς. 'Η ἀλωπεκὴ τῆς Οὐνίας 158. 'Η 'Εκκλησία Κύπρου. Πασχάλιος ἀρθρογραφία 165. Σημεία εὐδοίωνα. 'Η ἑλλην. νεολαία θρησκευούσα. Πανταχοῦ οἱ αὐτοὶ 172. Οὐδὲν τὸ παράδοξον 173. 'Ο ἀγνὸς κηρὸς 182. Εἰς πέντε γραμμὰς 183. Τὸ ζήτημα τῆς ἀλληλογραφίας 188. «'Αρρωστα νεῖατα». Οἱ «πρωτοπῆδροι» μας. Εἰς ἀποστάτης 213. 'Η χρησιμότης τῶν Κατηχ. σχολείων 221. Δὲν ὑπάρχει βᾶσις 222. 'Η ἀναβολὴ τῆς Προσυνόδου 253. 'Ανακρίβειαι. «Χρ. Κοινων. 'Ενωσις» 254. «'Εν φυλακῇ ἤμην...» Περιπλανήσεις καθηρημένου 268. Τὸ ἀλάθητον 269. Τὸ 'Ιεροδιδ. τοῦ 'Αγ' 'Αθανασίου 270. 'Ανακρίβειαι 282. Διασάφησις. Αἱ ἐν 'Ελλάδι X A N 283. Τὰ τοῦ Πατρ. Θρόνου 'Αλεξανδρείας 300. Περί Οἰκ. Συνόδου 301. Περί «ἀνοίγματος τῶν θυρῶν» 316. Λογοτεχνία καὶ ἰδανικά 317. Πρὸς τίνα σκοπὸν; 25ετηρῆς ἱεράρχου 331. 'Η διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν. 'Ο διδάσκαλος 347. Μία ἐλαχίστη πτυχὴ Σεμνοφοβίας ἀποτελέσματα 358. 'Η 'Ελληνίς 365. Νέον «πενταετὲς» 366. Αἱ προῦποθέσεις τῆς «'Ενώσεως» 372. Οἱ δυνάσται τῆς Γενεύης 373. 'Η φωνὴ τῆς 'Εκκλησίας 380. 'Η λύσις τοῦ Σιναϊτικοῦ ζητήματος 387. Πρὸς τὴν ἄσιν τοῦ Βουλγαρ. σχίσματος. Ζήτημα κοσμιότητος 388. Τριγμοὶ 420. † Aloys Berthoud 421. Περί τῶν θρησκευτικῶν 428. 'Ο σεισμὸς καὶ οἱ παλαιοημερολογίται 429. 'Η Φάτνη. Τὰ δῶρα τῶν Χριστουγέννων. 'Ο ἀγὼν τῶν τάξεων καὶ ὁ Κύ-

ριος. Διὰ τὰς ἐμπορ. προθήκας 437. Κατηχητ. δοῦσις. 'Ενδεικνύόμενα μέτρα τῆς 'Ι. Σ. 'Η 'Εθν. Τράπεζα. 'Η ἐπιβολὴ τῆς 'Εκκλησίας. Θρησκευτικὴ διδασκαλία διὰ τοῦ Κινηματογράφου 438.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τραπεζοῦντος Χρυσάνθου. 'Επικήδειος εἰς Βεσίλειον 'Αντωνιάδην 114. *Γρ. Παπαμιχαήλ*, 'Επιμημόσυνος εἰς τὸν αὐτὸν 173.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Α' 'Ορθοδόξων

'Ελλάδος 12, 22, 29, 37, 45, 54, 61, 70, 78, 86, 99, 108, 116, 126, 133, 141, 159, 167, 174, 183, 189, 206, 214, 222, 255, 270, 284, 302, 317, 332, 348, 359, 366, 373, 388, 339, 404, 412, 421, 429.

Κων)πόλεως 14, 23, 31, 56, 62, 109, 143, 215, 216, 285, 334, 350, 360, 374, 390, 405, 413, 421, 440.

'Αλεξανδρεία: 15, 87, 109, 176, 286, 319, 367, 374, 382, 390, 405, 413, 430, 442

'Ιεροσολύμων 15, 39, 79, 168, 207, 287, 334, 382, 413, 421.

Κύπρου 15, 39, 46, 224, 287, 334, 390, 421.

'Αρχιεπ *Σινᾶ*: 287, 335, 413.

Ρωσίας 39, 62, 71, 207, 390, 414.

Σερβίας 31, 39, 303, 421.

'Ρουμανίας: 304, 350, 374, 390

'Αμερικῆς 62, 109

Πολωνίας 71.

Φιλανδίας 304, 405

Γεωργίας 304.

'Αλβανίας 304.

Βουλγαρίας 304, 390.

Β' 'Ετεροδόξων

'Ρώμης 39, 56, 63, 71, 127, 143, 304, 319, 350, 405.

Μαρωνιτῶν 39,

'Αγγλικανικῆς 24, 46, 63, 80, 101, 256, 319, 369, 405.

'Αρμενικῆς 24.

Σουηδίας 16.

Διαμαρτυρομένων 256.

Γ' 'Αλλῶν θρησκευμάτων

'Ιουδαϊσμός 24

Μωαμεθανισμός 63.

Διάφορα 47, 350

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Βιβλιογραφία τῶν ἐκάστοτε ἐκδιδομένων καὶ πρὸς τὴν «'Εκκλησίαν» ἀποστελλομένων βιβλίων: 40, 48, 56, 63, 86, 102, 109, 118, 127, 136, 143, 160, 168, 176, 184, 191, 207, 216, 224, 287, 320, 336, 351, 360, 368, 374, 406, 414, 443.

Τὰ πρὸς τὴν «'Εκκλησίαν» ἐμβάσματα δεόν νὰ διευθύνωνται: Περιοδικὸν «'Εκκλησία». Γραφεῖα Ἰ. Συνόδου. Πᾶσα δὲ ἐπιστολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν σύνταξιν δεόν νὰ διευθύνηται: Γραφεῖα «'Εκκλησίας», 'Αρχιεπισκοπὴν.